

הספרית

דברים

שהשארנו

מאחור

לבחורים רעים אין סוף טוב

לוסי סקור

מחברת רב המכר "דברים שלא התגברנו עליהם"

לוסי סקור

דברים
שהשארנו
מאחור

מאנגלית: ג'ני אלעזרי להב

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לוסי סקור
דברים שהשארנו מאחור

LUCY SCORE
THINGS WE LEFT BEHIND

Copyright © 2023. Things We Left Behind by Lucy Score
Published by arrangement with Bookcase
Literary Agency and The Israeli Association of Book Publishers Ltd.
Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018

עורכת: תמר לנדאו
הגהות: אילת שני
קריאה אחרונה: שרון שלו
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2024

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מסת"ב 978-965-7831-40-3 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

אל"י בת ה'20, בת ה'17, בת ה'12 ובת ה'30. מעולם לא
היית האסון שחשבת. הכול יסתדר בסוף.

בוריטו להלוויות

סלואן

הנדנדה חרקה בקצב מתחתיי, כשהנפתי את עצמי בעזרת הבוהן שלי
מרצפת העץ במרפסת הקדמית.

אצבעותיו הצוננות של ינואר חמקו תחת השמיכה ודרך שכבות
הבגדים שלבשתי. אבל הבדיחה הייתה על חשבונך כי כבר הייתי
קפואה מבפנים.

הזר הנבול מחג המולד שנתלה על דלת הכניסה הסגולה תפס את
עיני.

הייתי צריכה להוריד אותו.

הייתי צריכה לחזור לעבודה.

הייתי צריכה לחזור למעלה ולשים את הדאודורנט ששכחתי לשים.
מתברר שהייתי צריכה לעשות המון דברים. כולם נראו לי משימה
ענקית, כאילו לחזור פנימה ולעלות במדרגות אל חדר השינה שלי
דורש כמות אנרגיה הזהה לטרק אל פסגת האורסט.
סליחה, נוקמאאוט. אתם פשוט תצטרכו להתמודד עם ספרנית
מיוזעת מצחינה.

שאפתי נשימת אוויר חדה כתער אל ריאותיי. מצחיק שאני צריכה
להזכיר לעצמי לעשות פעולה אוטומטית כמו לנשום. ליגון הייתה דרך
לחדור לכל דבר, גם כשמוכנים לקראתו.

הרמתי את הספל של אבי עם הכיתוב דמעות הפרקליט הנגדי,
ולגמתי לגימה מחזקת של יין לארוחת הבוקר.

אני עומדת לבלות את שארית יומי בחום המחניק של 'נוקמאאוט
של מטה', בית הלוויות בעל השם המפוקפק של נוקמאאוט. התרמוסטט
של בית הלוויות מעולם לא ירד מתחת לעשרים וארבע מעלות, כאילו

מתאים את עצמו למחזור הדם האיטי של הקהל הקשיש שבדרך כלל פקד את המקום.

הבל פי הותיר אותי בתוך ענן כסוף. כשהתפוגג, מראה הבית הסמוך הופיע שוב מולי. זה היה מבנה דו־קומתי חסר כל ייחוד, בצבע בז', גינתו מעוצבת באופן בסיסי.

למען ההגינות, רוב הבתים נראו משעממים אל מול הבית הוויקטוריאני היחיד והמיוחד שלי, עם המרפסת המקיפה אותו והצריח הלא מעודן שלו. אבל בשל ריקנותו של הבית הסמוך הניגוד הזה בלט עוד יותר. זה יותר מעשור שסימני החיים היחידים הוגבלו לצוות שהגיע למקום כדי לתחזק את החצר ולביקורים מזדמנים של בעליו הדוחה. תהיתי למה הוא לא פשוט מכר את הבית או שרף אותו עד היסוד. או מה שזה לא יהיה שאנשים עשירים בצורה מגוחכת עושים למקומות שהכילו צללים וסודות.

הרגיז אותי שהוא עדיין היה הבעלים של הבית. שהוא עדיין ישן שם לפעמים. איש מאיתנו לא רצה להיתקע עם הזיכרונות האלה. איש מאיתנו לא רצה לחלוק גבול משותף בין הבתים שלנו.

הדלת הקדמית שלי נפתחה ואימי יצאה החוצה. קארן וולטון תמיד נראתה יפהפייה בעיניי. גם היום, גם עם היגון הטרי המכתים את פניה, היא עדיין הייתה מקסימה למראה.

"מה את חושבת? זה מוגזם?" היא שאלה, עושה סיבוב קטן בשמלתה השחורה הקטנה והחדשה. על רקע צווארון הסירה האצילי והשרוולים הארוכים בלטה חצאית מסיבות פלרטטנית עם טול כהה ומנצנץ. תסרוקתה הבלונדינית החלקה הוסטה לאחור בעזרת סרט שיער קטיפתי.

החברה שלי לינה לקחה אותנו לשופינג לפני כמה ימים כדי לעזור לנו למצוא את בגדי הלוויה שלנו. השמלה שלי הייתה קצרה, עשויה מסריג שחור צמוד עם כיסים מוסתרים בתפרים. היא הייתה יפהפייה ולעולם לא אלבש אותה שוב.

"את נראית נהדר. זה מושלם," הרגעתי אותה, מרימה את קצה השמיכה כהזמנה.

היא התיישבה וטפחה על ברכי כשכיסיתי את שתינו. הנדנדה הזאת הייתה חלק ממהווי המשפחתי מאז ומתמיד. כולנו התאספנו עליה לרכל ולחטוף משהו לאכול אחרי בית הספר. לאורך השנה, פעם בשבוע, הוריי נפגשו על הנדנדה הזאת ל'האפי האור'. אחרי שכל כלי חג ההודיה היו נקיים ומסודרים במקומם, כולנו השתרענו פה עם הספרים האהובים עלינו ושמיכות נעימות. ירשתי את הבית המדהים הזה בצבעי ירוק זית, סגול וכחול כהה לפני כשנתיים, כאשר הוריי עברו לווישינגטון כדי להיות קרובים יותר לרופאים של אבא. תמיד אהבתי אותו. לא היה שום מקום אחר בעולם שיעניק לי אותה הרגשה של בית. אבל ברגעים כאלה הבנתי שבמקום לגדול, המשפחה שלנו הצטמצמה. אימא נשפה. "טוב, זה מבאס."

"לפחות ניראה טוב בזמן שזה מבאס," ציינתי.

"זו הגישה של הוולטונים," היא הסכימה.

הדלת הקדמית נפתחה שוב, ואחותי מייב הצטרפה אלינו. היא לבשה חליפת מכנסיים שחורה ופשוטה ומעיל צמר, ואחזה ספל תה מעלה אדים. היא נראתה יפה כמו תמיד, אך עייפה. רשמתי לעצמי להטריד אותה אחרי הלוויה ולוודא שאין משהו נוסף שמטריד אותה. "איפה קלואי?" אימא שאלה.

מייב גלגלה את עיניה. "היא הצליחה לצמצם את אפשרויות הלבוש לשתיים, ואמרה לי שהיא צריכה זמן עם כל אחת מהן כדי להגיע להחלטה סופית," היא אמרה, דוחסת את עצמה אל הכרית שליד אימא שלנו.

האחיינית שלי הייתה פשוט ברמה הגבוהה ביותר. לפחות הגבוהה ביותר שבת שתיים-עשרה מווייג'יניה הכפרית, שחיה על תקציב מוגבל, יכולה להגיע אליה.

התנדנדנו בדממה במשך כמה רגעים, כל אחת מאיתנו אבודה בזיכרונותיה.

"זוכרות כשאבא שלכן קנה את עץ חג המולד, שהיה כל כך שמן עד שלא נכנס בדלת הכניסה?" אימי שאלה עם חיוך בקולה. "התחלת המסורת שלנו של העץ במרפסת," נזכרה מייב.

הרגשתי דקירת אשמה. לא העמדתי שום עץ במרפסת בחג המולד השנה. אפילו לא העמדתי עץ בתוך הבית. רק את הזר המת כעת, שקניתי באירוע גיוס הכספים בבית הספר של קלוואי. הסרטן ארגן תוכניות אחרות למשפחתנו.

אפצה על כך בחג המולד הבא, החלטתי. יהיו פה חיים. תהיה פה משפחה. וגם צחוק, ועוגיות, ואלכוהול, ומתנות ארוזות בצורה גרועה.

זה מה שאבא רצה. לדעת שהחיים ממשיכים על אף הגעגועים הקשים.

"אני יודעת שאבא שלכם היה אחראי על שיחות העידוד, "אימא החלה לומר. "אבל הבטחתי לו שאעשה כמיטב יכולתי. אז כך זה יהיה. ניכנס לבית הלוויות ונעניק לו את הלוויה הכי מוצלחת שנראתה פה אי פעם בעיירה, לעזאזל. נצחק, ונבכה, וניזכר כמה הרבה מזל היה לנו שהוא היה איתנו כל הזמן הזה עד עכשיו."

מייב ואני הנהנו, דמעות כבר נקוות בעינינו. מצמצתי כדי להיפטר מהן. הדבר האחרון שאימא שלי או אחותי היו צריכות להתמודד איתו היה הר געש של עצב מצדי.

"אני יכולה לקבל 'ברור שכן'?" שאלה אימא.

"ברור שכן, "ענינו בקולות רועדים.

אימא הסתכלה על שתינו. "זה עלוב."

"אלוהים. סליחה שאנחנו לא עליזות יותר לגבי הלוויה של אבא,

אמרתי ביובש.

אימא הושיטה יד אל כיס שמלתה והוציאה בקבוק נירוסטה ורוד.

"זה יעזור."

"השעה 9:32 בבוקר, "אמרה מייב.

"אני שותה יין, "מחיתי, מרימה את הספל שלי.

אימי הושיטה לאחותי את הבקבוק הנשי שלה. "כמו שאבא שלכן אהב לומר, 'אנחנו לא יכולות לשתות כל היום אם לא נתחיל עכשיו'."

מייב נאנחה. "בסדר. אבל אם אנחנו מתחילות לשתות עכשיו,

אנחנו לוקחות מונית ללוויה."

"אני אשתה לכבוד זה," הסכמתי.

"לחיים, אבא," היא אמרה ולגמה מהבקבוק, נרתעת באופן כמעט מיידי.

מייב החזירה את הבקבוק, ואימא הרימה אותו בכרכה דוממת. הדלת הקדמית נפתחה שוב ברעש, וקלואי יצאה בסערה אל המרפסת. האחיינית שלי לבשה גרביונים עם הדפס, מכנסוני סאטן סגולים וסוודר עם צווארון גולף. שערה היה מעוצב בשתי ערמות שחורות על ראשה. מייב הפסידה כנראה בקרב על האיפור היום כי עפעפיה של קלואי נצבעו בגוון עמוק של סגול. "אתן חושבות שזה יגזול יותר מדי תשומת לב מסבאל'ה?" היא שאלה, נעמדת עם ידיה על מותניה.

"אלוהים אדירים," אחותי מלמלה מתחת לאפה וגנבה שוב את הבקבוק.

"את נראית יפהפייה, מותק," אמרה אימא, מחייכת אל נכדתה היחידה.

קלואי הסתובבה. "תודה, אני יודעת."

החתולה השמנמנה והנרגנת שירשתי עם הבית התגנבה אל המרפסת, נראית ביקורתית כמו תמיד. שק הפרעושים החצי פראי הזה זכה לשם המלכותי לידי מילרדרד מיאווינגטון. במשך הזמן, השם קוצר למילי מיאו־מיאו. כיום, כשאני צריכה לצעוק עליה בפעם השמונה-עשרה לא לשרוט את גב הכורסה, אני מסתפקת רק ב'מיאו־מיאו' או ב'הי, מניאקית'.

"תיכנסי פנימה, מיאו־מיאו, או שאשאיר אותך בחוץ כל היום," הזהרתי אותה.

החתולה לא טרחה כלל להגיב לאזהרה שלי. במקום זאת, היא התחככה בגרביניה השחורים של קלואי ואז התיישבה לרגליה כדי לזכות אותנו בהצצה אל חור התחת החתולי שלה.

"מגעיל," ציינה מייב.

"נהדר. עכשיו אני צריכה להוריד את הפרווה מהגרביונים שלי," התלוננה קלואי ורקעה ברגלה.

"אני אמצא את הגלגלת להסרת פרווה," התנדבתי, מתרוממת

מהנדנדה ומציקה לחתולה בכף רגלי עד שהתהפכה על גבה וחשפה את בטנה השמנמנה. "מי רוצה יין לארוחת בוקר?"
 "את יודעת מה אומרים," אמרה אימא, מושכת את אחותי על רגליה. "שרדונה הוא הארוחה החשובה ביותר ביום."

הטשטוש האלכוהולי החמים והמערפל החל לדעוך בערך בשעה השנייה של האירוע. לא רציתי להיות פה, עומדת לפני כד האפר מנירוסטה בחדר עם טפט טווסים עגמומי, מקדמת את פני המנחמים, ומקשיבה לסיפורים על איזה איש נפלא היה סיימון וולטון.

הבנתי שלא יהיו פה סיפורים חדשים. אבא שלי המתוק, המבריק, טוב הלב והמגושם איננו. וכל מה שנשאר לנו היו זיכרונות שלעולם לא יצליחו למלא את הריק שהשאיר אחריו.

"אני פשוט לא יודעת מה נעשה בלי דוד סיימון," אמרה נסה, בת הדוד שלי, מתמרנת תינוקת שמנמנה על מותנה בזמן שבעלה התקוטט עם בנם בן השלוש שהיה ענוב בעניבת פרפר. אבא שלי תמיד ענב עניבות פרפר. "הוא ואימא שלך באו אלינו פעם בחודש לשמור על הילדים, כדי שוויל ואני נוכל לצאת לדייט בערב."
 "הוא אהב לבלות עם הילדים שלך," ניחמתי אותה.

הוריי לא שמרו בסוד את העובדה שרצו בית מלא בבני משפחה. זו הייתה הסיבה שקנו בית ויקטוריאני רעוע עם שמונה עשר חדרים, ביניהם חדר אוכל רשמי, גדול מספיק כדי להושיב עשרים איש. מייב סיפקה בציינת נכדה אחת, אבל אז התגרשה וקירייה משפטית בכירה ריסקה זמנית את תוכניות הילד השני.

והייתי אני. הספרנית הראשית בספרייה הציבורית הכי טובה באזור, קורעת את התחת כדי להרחיב את הקטלוג, התוכניות והשירותים שלנו. אבל אפילו עכשיו לא הייתי קרובה יותר לחתונה או לילדים משהייתי בגיל שלושים. מה שהיה... לעזאזל. לפני לא מעט זמן.

התינוקת של נסה העיפה פטל לעברי ונראתה מאוד מרוצה מעצמה. "אוֹ-או," אמרה בת הדוד שלי.

עקבתי אחרי מבטה אל הפעוט שהתחמק מאביו ורץ בעיגולים סביב המעמד של צנצנת האפר.

"תחזיקי את זה," אמרה נסה, מושיטה לי את התינוקת. "אימא צריכה להציל את היום בשקט ובאצילות."
"את יודעת," אמרתי לתינוקת, "אבא שלי בטח היה נהנה אם אחיך היה מפיל בטעות את האפר שלו היום. הוא היה חושב שזה קורע מצחוק."

היא הסתכלה עליי בסקרנות ינשופית, בעיניים הכי גדולות וכחולות שראיתי מעודי. היא הייתה כמעט קרחת, עם שיער בלונדיני מדובלל שנתחב בזהירות מתחת לקשת ורודה ובוהקת. אגרוף אחד מלא ברוק הושט קדימה, ואצבעה שוטטה על לחיי.

החיוך חסר השיניים הפתיע אותי, וכך גם הצחקוק המרוצה שפרץ מבטנה העגולה. שְמַחָה – מהסוג המבעבע – תססה בתוכי.

"המשבר נמנע," אמרה נסה, שהופיעה מחדש. "אוווו, היא אוהבת אותך!"

בת דודי לקחה ממני את בתה והופתעתי כשמייד התגעגעתי למשקלה החמים והמצחקק בזרועותיי. בתחושת טשטוש, צפיתי במשפחה הקטנה הנעה לאורך השורה, להביע את תנחומיהם לאימי ולאחותי.

שמעתי על שעונים ביולוגיים של נשים, שנכנסים לפעולה בשאיפה אחת של ראש תינוק, אבל ספירה לאחור שמתחילה בלוויה? זה היה כנראה תקדים.

מובן שרצייתי משפחה. תמיד הנחתי שאמצא זמן לכך... אחרי הקולג', ואז אחרי שאשיג את העבודה הראשונה שלי, ואז אחרי שאמצא את עבודת החלומות בעיר הולדתי, ואז אחרי שאצליח להעביר את הספרייה למשכנה החדש.

לא נעשיתי צעירה יותר. הביציות שלי לא נעשו רעננות יותר באורח פלא. אם רצייתי משפחה משלי, אני צריכה להתחיל עכשיו.

טוב, חדא.

דחפים אבולוציוניים השתלטו עליי, וסקרתי את באד ניקלבי כשפסע מולי והביע את תנחומיו. גופו הדק והגבוה של באד היה תמיד

מכוסה בסרבול. כמרכיבת משקפיים בעצמי, לא הפריעו לי משקפיו בסגנון ג'ון לנון. אבל הקוקו הכסוף והארוך ותוכניותיו לפרוש ולבנות בונקר מנותק מהרשת במונטנה היו מעבר ליכולתי.

הייתי זקוקה לגבר צעיר מספיק שירצה את הסבל הכרוך בלעשות איתי תינוקות. עדיף כאן, במקום סמוך לקוסטקו ולטארגט.

תוכנת השעון הביולוגי שלי הופרעה עם הגעתם של נוקס ונעמי מורגן. הילד הרע המזוקן של נוקמאאוט התאהב קשות בכלה הנמלטת כשהופיעה בעיירה בשנה שעברה. יחד הם הצליחו לבנות סוג של סוף טוב וקיטשי, שהתענגתי לקרוא עליו כנערה... וכבחורה צעירה... וגם בשבוע שעבר.

ואם כבר מדברים על דחפים אבולוציוניים, נוקס הנרגן בחליפה – כולל עניבה שנראתה כאילו לא טרח לענוב כמו שצריך – היה בהחלט חומר משובח לאבהות. אחיו רחב הכתפיים, נאש, הופיע מאחוריו במדי משטרה רשמיים. הוא אחז ברכושנות בידה של ארוסתו, לינה היפה והאופנתית. שני הגברים היו חומר זרע משובח.

ניערתי את עצמי מחלום הרבייה שלי. "תודה רבה שבאתם, אמרתי. נעמי נראתה נשית ורכה בשמלת צמר בצבע כחול ניכר, ובשערה המעוצב בגלים חומים וקופצניים. חייכתי לנוכח ריח מעורפל של תרסיס ניקוי לימוני שחיבוקה הדיף. כשהייתה מתוחה, משועממת או שמחה, נעמי ניקתה. זו הייתה שפת האהבה שלה. מאז שלקחה על עצמה את תפקיד מתאמת קשרי הקהילה, הספרייה מעולם לא הייתה נקייה יותר.

"אנחנו כל כך מצטערים על סיימון. הוא היה כזה איש נפלא," היא אמרה. "אני שמחה שיצא לי לפגוש אותו בחג ההודיה."
 "גם אני," הסכמתי.

זה היה החג הרשמי האחרון של הוולטונים בבית המשפחה. הבית התפקע מרוב חברים ומשפחה ואוכל. כל כך הרבה. אוכל. על אף מחלתו, אבא היה מאושר להפליא.

הזיכרון הביא גל חדש של יגון שנחבט בתוכי, ונדרשתי לגייס את כל יכולותי כדי לא להיכנע לבכי המכוער שהצלחתי להסוות איכשהו כשיהוק, בזמן שהשתחררתי מחיבוקה של נעמי.

"סליחה. יותר מדי יין לארוחת בוקר, " בילפתי.
חברתנו לינה התקדמה לעברי. היו לה רגליים ארוכות והיא הייתה לחוצה אפילו בחליפת מכנסיים סקסית ונעלי עקב דקיק מעוררות תאוה. היא העוותה את פניה, ואז רכנה לפנים לחיבוק מביך. לינה לא הרבתה לגעת באנשים, מלבד נאש. לכן הערכת את המחווה אפילו יותר.

אבל אם אנשים לא יפסיקו להיות נחמדים אליי, מאגר היגון האינסופי שניסיתי לרסן עוד ייטרק בסוף.

"זה על הפנים, " היא לחשה לפני שהרפתה ממני.
"כן. ממש ככה, " הסכמתי, מכחכת בגרוני ומכריחה את הרגשות לסגת. יכולתי להתמודד עם כעס. כעס היה פשוט ונקי ומשנה חיים, אפילו עוצמתי. אבל את הרגשות הקשים יותר לא הרגשתי בנוח לחלוק עם אחרים.

לינה צעדה לאחור ונעמדה תחת זרועו של נאש. "מה תעשי אחרי ה... אירוע?" היא שאלה.

ידעתי בדיוק מה היא שואלת. הן יופיעו אצלי אם אבקש. לעזאזל, אפילו אם לא אבקש. אם הן יחשבו, ולו לרגע, שאני צריכה כתף לככות עליה, קוקטייל עשוי כהלכה, או שהרצפה דורשת ניקוי, נעמי ולינה יהיו שם.

"אימא הזמינה לילה בספא עם חברים, ומייב ארגנה ארוחת ערב משפחתית לאורחים שהגיעו מחוץ לעיר, " אמרתי. זה לא היה שקר. אחותי באמת אירחה את הדודים, הדודות ובני הדודים שלנו. אבל כבר תכננתי לזייף מיגרנה ולבלות את הלילה כשאני נותנת דרור לעצב הלא מאולף שלי בפרטיות ביתי.

"בואי ניפגש בקרוב. אבל לא בעבודה, " הוסיפה נעמי בקשיחות.
"קחי כמה ימי חופש שאת צריכה. "

"כן. ברור. תודה, " אמרתי.
חברותי התקדמו לאורך השורה של קבלת הפנים לעבר אימי, משאירות את האבות של התינוקות העתידיים שלהן איתי.

"זה מבאס תחת, " אמר נוקס בצורה מחוספסת, כשחיבק אותי.
חייכתי לתוך חזהו. "אתה לא טועה. "

"אם את צריכה משהו, סלואני באלוני," אמר נאש, מתקרב כדי לחבק. הוא לא היה צריך לסיים את המשפט. גדלנו יחד. ידעתי שאני יכולה לסמוך עליו בכל דבר ועניין. אותו הדבר היה נכון גם לנוקס, אף שנוקס לא יציע. הוא פשוט יופיע ויעניק לי בנרגנות איזה שירות מתחשב, ואז ירתח מזעם אם אנסה להודות לו.

"תודה, בחורים."

נאש התרחק וסקר את הקהל שזרם מחוץ לחדר ואל המבואה. גם בזמן לווייה, מפקד המשטרה שלנו היה כמו כלב שמירה, מוודא שהלהקה שלו בטוחה. "מעולם לא שכחנו מה אבא שלך עשה בשביל לוסיאן," הוא אמר.

נדרכתי. בכל פעם שמישהו הזכיר את שמו של האיש, הרגשתי שפעמון מצלצל בגולגולת שלי, מהדהד בעצמותי כאילו יש לזה משמעות. אבל לא הייתה לכך משמעות. לא עוד. אלא אם כן אני שונאת את הגבר הזה' נחשב 'משהו'.

"כן, טוב, אבא עזר להרכה אנשים בחייו," אמרתי במבוכה. זו הייתה האמת. סיימון וולטון עזר ללא מעט אנשים כעורך דין, מאמן, מנטור ואב. כשחושבים על כך, הוא וגדולתו היו כנראה אשמים בקיומי הנוכחי כרווקה ללא תינוקות. אחרי הכול, איך הייתי אמורה למצוא בן זוג לחיים כשאישי אינו משתווה למה שהוריי מצאו זה בזה?

"מדברים על החמור," אמר נוקס. כולנו הפנינו את מבטינו אל הדלת בחלק האחורי של החדר, שפתאום התגמדה בשל הגבר חמור הסבר הלבוש בחליפה יקרה להחריד.

לוסיאן רולינס. לוס או לוסי בקרב חבריו, והיו מעטים כאלה. לוציפר בשבילי ובשביל כל שאר גדודי אויביו.

שנאתי את תגובתו של גופי לגבר הזה בכל פעם שנכנס לחדר. המודעות המעקצת הזאת כאילו כל עצב בגופי קיבל הודעה זהה, באותו הזמן.

יכולתי להתמודד עם האזהרה הביולוגית, המולדת, שהסכנה קרובה. אחרי הכול, דבר לא היה בטוח לגבי האיש. לא יכולתי להתמודד עם

האופן בו העקצוץ הפך מייד לתגובה אוטומטית חמימה ושמחה של **חינה אתה**, כאילו עצרתי את נשימתי, מחכה שיופיע.

החשבתי את עצמי לאדם בוגר בצורה סבירה, עם ראש פתוח וגישה של חיה ותן לחיות. ובכל זאת, לא יכולתי לסבול את לוסיאן. עצם קיומו לחץ על כל כפתור שהיה בי. וזה בדיוק מה שהזכרתי לעצמי בכל פעם שהראה את פניו, כאילו העליתי אותו מאיזה מקום טיפשי ונואש בנפשי. עד שהזכרתי לעצמי שהוא כבר לא הילד היפה והפרוע מחלומותיי כתולעת ספרים מתבגרת.

לוסיאן ההוא, הילד החולמני ומלא התקוות שנשא עליו נטל הרבה יותר מדי כבד, נעלם. במקומו הופיע גבר קר ואכזר שנשא אותי לא פחות מששנאתי אותו.

"בטחתי בך, סלואן. והפרת את האמון הזה. עשית יותר נזק ממה שהוא הצליח אי פעם לעשות."

היינו אנשים שונים עכשיו. מבטינו ננעלו בזיהוי המוכר והלא נוח הזה.

זה היה מוזר, לחלוק סוד עם הילד שפעם אהבתי, ועכשיו לחלוק אותו עם הגבר הזה, שלא יכולתי לסבול. היה מסר סמוי בכל תקשורת בינינו. משמעות שרק שנינו יכולים לפענח. ואולי הייתה פינה קטנה, אפלה וטיפשית בתוכי, שהרגישה את הריגוש הזה בכל פעם שמבטינו ננעלו. כאילו הסוד הזה חיבר בינינו בדרך שלעולם אי אפשר יהיה להתיר.

הוא פסע קדימה, הקהל נחלק סביבו לשניים כשעוצמה ועושר פורצים את דרכם לפנים.

אבל הוא לא ניגש אליי. הוא הלך היישר אל אימא.

"הילד המתוק שלי." אימא פרשה את זרועותיה, ולוסיאן נכנס לתוכן, עוטף אותה בחיבוק שהציג לראווה היכרות מטרידה.

הילד המתוק שלה? לוסיאן היה גבר בן ארבעים הלוקה בשיגעון גדלות.

האחים מורגן התקדמו כדי להצטרף אל חברים, שהיה עם אימי. "איך אתם מתמודדים, סלואן?" שאלה גברת טווידי, שכנתו הקשישה וחובבת הכושר של נאש, כשתפסה את מקומה. היא לבשה

אימונית קטיפה שחורה, ושערה הוסט לאחור מפניה באמצעות סרט שיער קורדר למראה.

"אנחנו בסדר. תודה רבה שהגעת, אמרתי, לוקחת את ידה המיובלת. מזווית עיני, ראיתי את אימא מתרחקת קצת מהחיבוק עם לואי. "אני לא יכולה להודות לך מספיק. לעולם לא אצליח להחזיר לך על מה שעשית בשביל סיימון. בשבילי. בשביל המשפחה," היא אמרה לו בדמעות.

את, מה? מבטי כמו התעופף אל פניו של לואי, הנאות באופן שטני.

אלוהים, הוא היה יפהפה. מעוצב להפליא באופן על-טבעי על ידי האלים עצמם. הוא יעשה תינוקות שדונים מהממים וקטנים.

לא. לא. לא. ממש לא. הספירה לאחור של השעון הביולוגי שלי לא תגרום לי להסתכל על לואי ורלינס כעל בן זוג פוטנציאלי.

"את יודעת, אומרים שהרמת משקולות מועילה לאבל. כדאי לך לבוא השבוע למכון הכושר. הצוות שלי ידאג לך כמו שצריך," צווחה גברת טווידי בזמן שהתאמצתי לצותת לאימי וללואי.

"אני זה שחייב לשניכם," הוא אמר, קולו צרוד.

על מה לעזאזל הם דיברו? כמובן, ההורים שלי ולואי היו קרובים זה לזה כשהיה המתבגר הסורר בדלת ממול. אבל זה נשמע כמו משהו עמוק יותר, מהזמן האחרון. מה קורה, ולמה אני לא יודעת על זה כלום?

אצבעות נקשו מול פניי, שולפות אותי ממחשבותיי.

"את בסדר, ילדונת? את נראית חיוורת. רוצה לאכול משהו? יש לי חטיף חלבון ותרמוס פה," אמרה גברת טווידי, מפשפת בתיק הכושר שלה.

"את בסדר, סלואן?" שאלה אימא, מבחינה במהומה שחוללנו.

גם היא וגם לואי הסתכלו עליי עכשיו.

"אני בסדר גמור," הרגעתי אותה במהירות.

"היא יצאה מאיפוס," הלשינה גברת טווידי.

"באמת, אני בסדר גמור," התעקשתי, מסרבת לפגוש במבטו של

לואי.

"את פה כבר יותר משעתיים. למה שלא תשאפי קצת אוויר צח?"
הציעה אימא. התכוונתי לציין שהיא עומדת פה לא פחות זמן ממני
כשפנתה ללוסיאן. "אכפת לך?"

הוא הנהן, ולפתע היה לצידי. "אני אקח אותה."
"אני בסדר," אמרתי שוב, צועדת לאחור בחרדה. המנוסה שלי
נחסמה על ידי תצוגה גדולה של פרחי לווייתן. התחת שלי השתפשף
במעמד, וסידור הפרחים ממחלקת כיבוי האש של נוקמאאוט התנרנד
בצורה לא יציבה.

לוסיאן ייצב את הפרחים ואז מיקם יד גדולה וחמימה על גבי
התחתון. הרגשתי כאילו חטפתי מכת ברק ישירות בעמוד השדרה.
נזהרתי תמיד לא לגעת בו. דברים מוזרים קרו בתוכי כשזה קרה.
לא קיבלתי במודע את ההחלטה לתת לו להוביל אותי אל מחוץ
לאזור קבלת הפנים. אבל פתאום מצאתי את עצמי מתקדמת כמו איזה
גולדן רטריבר צייתן.

נעמי ולינה החלו להתרומם ממושכן, הבעת פניהן מודאגת. אבל
הנדתי בראשי. אני יכולה להתמודד עם זה.

הוא הוביל אותי החוצה מהחדר המחניק אל אזור שמירת החפצים,
ותוך פחות מדקה מצאתי את עצמי עומדת על המדרכה מול בית
הלווייתן, משאירה מאחורינו את הלחץ המעיק של הדחיסות והמהומי
השיחות. זה היה יום רביעי קודר וחורפי. המשקפיים שלי התערפלו
כתוצאה מהשינוי בטמפרטורה. העננים הכבדים שנתלו מעל, צבעם
אפור צפחה, הבטיחו שלג עד סוף היום.
אבא אהב שלג.

"הינה," לוסיאן אמר ברוגז, דוחף לעברי מעיל.

הוא היה גבוה, כהה ומרושע.

הייתי נמוכה, בהירה ונהדרת.

"זה לא שלי," אמרתי.

"זה שלי. תלבשי אותו לפני שתקפאי למוות."

"אם אלבש אותו, תלך מפה?" שאלתי.

רציתי להיות לבד. להסדיר נשימה. להביט בעננים ולהגיד לאבא
שלי שהתגעגעתי אליו, שאני שונאת סרטן, שאם ירד שלג, אשתרע

בתוכו על גבי ואהפוך אותו למלאך שלג. אולי יהיה לי זמן לשחרר כמה מהדמעות שאגרתי בתוכי.

"לא. הוא לקח את העניינים לידיו, עוטף את כתפיי במעיל.

הבד היה עבה, כהה, דמוי קשמיר עם מכפלת חלקה מסאטן. עשיר. סקסי. המעיל נתלה עליי בכבודות כמו שמיכה כבדה. הריח כמו... גן עדן לא הייתה המילה הנכונה. מסוכן בצורה מענגת. ניחוחו של האיש היה מעורר תאוה.

"אכלת משהו היום?"

"מציצתי. "מה?"

"אכלת משהו היום?" הוא הדגיש כל מילה בעצבים.

"אתה לא יכול להיות עצבני עליי היום, לוציפר, מילותיי חסרו את הכעס הרגיל שלי.

"אז לא אכלת."

"תסלח לנו שארוחת הבוקר שלנו הורכבה מוויסקי ויין."

"אלוהים, הוא מלמל. ואז הושיט את ידיו אליי.

במקום לקפוץ לאחור או להכות בגרונו במכת קרטה ניצחת, עמדתי המומה. הוא מנסה לחבק אותי בצורה מגושמת? למזמז אותי? "מה אתה עושה?" צייצתי.

"תעמדי בשקט, הוא הורה. ידיו נעלמו בכיסי מעילו.

הוא היה גבוה ממני בדיוק בשלושים וחמישה סנטימטרים. ידעתי את זה כי פעם מדדנו. קו העיפרון שלו התנוסס עדיין על משקוף המטבח שלי. חלק מההיסטוריה ששנינו העמדנו פנים שלא קרתה.

הוא הוציא סיגריה אחת ומצית אלגנטי מכסף.

אפילו הרגלים רעים לא יכלו לשלוט בלוסיאן רולינס. האיש הרשה לעצמו סיגריה אחת ביום. השליטה העצמית שלו הייתה מעצבנת בעיניי.

"אתה בטוח שאתה רוצה לנצל את הסיגריה האחת שלך עכשיו?

בקושי צוהריים, "ציינתי.

הוא בהה בי והדליק את הסיגריה, החזיר את המצית לכיסו ואז שלף את הטלפון שלו. אגודליו התעופפו מעל המסך לפני שהוא החזיר אותו

למעילו. הוא הוציא את הסיגריה מפיו ונשף עשן כחול, עדיין לוטש בי את מבטו.

כל תנועה הייתה טורפת, חסכונית ומעצבנת. "אתה לא צריך לשמרטף עליי. כולם ראו אותך. אתה משוחרר. אני בטוחה שיש לך דברים חשובים יותר לעשות ביום רביעי במקום להסתובב בנוקממאוט," אמרתי לו.

הוא בחן אותי מעל קצה הסיגריה שלו ולא אמר מילה. לגבר הזה היה הרגל לבחון אותי כאילו אני מאוסה בצורה מרתקת. בדרך דומה לזו שבה הסתכלתי על תולעי גינה בחצר האחורית.

שילבתי את זרועותיי. "בסדר. אם אתה מתעקש להישאר, למה אימא שלי אמרה שהיא חייבת לך?" שאלתי. הוא המשיך לבהות בי בדממה.

"לוסיאן."

"סלואן." הוא ביטא את שמי כאזהרה. ועל אף הקור שטיפס בעמוד השדרה שלי, הרגשתי משהו חמים ומסוכן נפתח בתוכי.

"אתה חייב להיות מגעיל כל כך כל הזמן?" שאלתי.

"אני לא רוצה לריב איתך היום. לא פה."

בתפנית אירועים משפילה, עיניי התמלאו מייד בדמעות חמות. עוד נחשול מסחרר של יגון התרסק בתוכי, ונאבקתי לעצור אותו. "לא יהיו סיפורים חדשים," מלמלתי.

"מה?" הוא שאל.

הנדתי בראשי. "כלום."

"אמרת שלא יהיו סיפורים חדשים," הוא דרבן אותי.

"דיברתי לעצמי. לעולם לא יהיו עוד זיכרונות חדשים מאבא שלי."

למרבה המבוכה, קולי נסדק.

"פאק," מלמל לוסיאן. "שבי."

הייתי כל כך עסוקה בלא להראות לאויב הכי גרוע שלי את דמעותיי המרושלות עד שבקושי שמתי לב שהוא דחף אותי לא ממש בעדינות אל המדרכה. ידיו שוטטו שוב בכיסי המעיל ומטפחת הופיעה מול פניי.

היססתי.

"אם תשתמשי במעיל שלי כדי לנגב את הדמעות, אכריח אותך לקנות לי חדש, ואת לא יכולה להרשות לעצמך את זה," הוא הזהיר, מנופף במטפחת.

חטפתי אותה מידו.

הוא התיישב לידי, מקפיד להשאיר בינינו כמה סנטימטרים. "אני לא רוצה לשמוע אותך מתלונן על הלכלוך שנדבק לחליפה המהודרת שלך," רטנתי ואז קינחתי את אפי ברעש לתוך המטפחת המגוחכת שלו. מי לוקח איתו מטפחות אף מבר בימים אלה?

"אנסה לשלוט בעצמי," הוא אמר בעדינות.

ישבנו בדממה כשניסיתי כמיטב יכולתי להשתלט על עצמי. הטיתי את ראשי והסתכלתי מעלה, אל העננים הכבדים, מייחלת שהדמעות יתייבשו. לוסיאן היה האדם האחרון עלי אדמות שרציתי שיראה אותי פגיעה.

"היית יכול להסיח את דעתי עם ריב נורמלי ונחמד, אתה יודע," האשמתי אותו.

הוא נאנח ונשף עוד ענן עשן. "בסדר. זה היה טיפשי ואנוכי מצידך לא לאכול הבוקר. עכשיו אימא שלך בפנים דואגת לך, ואת גורמת ליום גרוע להיות גרוע עוד יותר בשבילה. אחותך והחברים שלך דואגים שאת לא מתמודדת עם המצב. ואני נמצא פה כדי לוודא שלא תתעלפי כדי שהם יוכלו להמשיך להתאבל."

גבי התיישר. "תודה רבה על הדאגה שלך."

"יש לך משימה אחת היום. לתמוך באימא שלך. לחלוק איתה באבלה. תעשי מה שצריך כדי להיות מה שניא צריכה היום. אומנם איברת את אבא שלך, אבל היא איברת את בן הזוג שלה. את יכולה להתאבל בדרך שמתאימה לך אחר כך. אבל היום זה היום שלה, ולגרום לה לדאוג לך זה מעשה אנוכי מזוין."

"אתה כזה מניאק, לוציפר." מניאק חכם, לא בדיוק מניאק טועה.

"תתאפסי על עצמך, פיקסי."

כינוי החיבה הישן עשה את שלו, חוסם את העצב הבלתי נלאה בפרץ זעם נמרץ. "אתה האדם הכי שחצן, דעתן –"

משאית חבוטה שעל דלתותיה מדבקות 'הדיינר של נוקמאאוט' נעצרה בחריקה מולנו, ולוסיאן הושיט לי את הסיגריה שלו. הוא התרומם כשהחלון נפתח.

"הינה זה, מר רולינס." בין טיילור, המנהל הצנום והתזזיתי של הדיינר, רכן החוצה והושיט ללוסיאן שקית נייר. בין העביר את כל היום, מדי יום, באכילת מעדנים מטוגנים בשמן עמוק מהדיינר, ומעולם לא העלה אפילו גרם. בשנייה שסלט נגע בשפתיו, הוא צבר קילוגרמים.

לוסיאן הושיט לו שטר של חמישים דולר. "שמור את העודף." "תודה, גבר! ממש מצטער לשמוע על אבא שלך, סלואן," הוא קרא מהחלון.

חייכתי קלושות. "תודה, בין." "חייב לחזור. השארתי את האישה אחראית, והיא תמיד שורפת את תפוחי האדמה."

הוא נסע משם ולוסיאן הפיל את השקית בחיקי. "תאכלי."

אחרי הפקודה הזאת, הוא הסתובב על עקביו וחזר אל הכניסה לבית הלוויות.

"אני מבינה שאני משאירה לעצמי את המעיל," קראתי אחריו. הסתכלתי עליו הולך, וכשהייתי בטוחה שהוא נמצא בפנים, פתחתי את השקית כדי למצוא את ארוחת הבוקר האהובה עליי: בוריטו עטוף בנייר אלומיניום. הדיינר לא עשה משלוחים. ולוסיאן לא היה אמור לדעת מה ארוחת הבוקר האהובה עליי.

"מרת'ח," מלמלתי תחת אפי לפני שהבאתי את קצה הפילטר של הסיגריה שלו לשפתיי, יכולתי כמעט לטעום אותו.

תשמרי על המעיל ותעזבי אותי בשקט

לוסיאן

כאשר נכנסתי לשביל הגישה של הבית ששנאתי, פתיתי שלג עבים ירדו כבר כמעט חצי שעה. נשפתי באיטיות וצנחתי על כיסא העור המחומם של הריינג' רובר שלי. שאניה טוויין זמזמה ברכות מהרמקולים. המגבים שעל השמשה גנחו כשניגבו את השלג.

נראה שאני עומד לבלות פה את הלילה, אמרתי לעצמי, כאילו זו לא הייתה התוכנית מלכתחילה.

כאילו לא היה לי תיק ללילה במושב האחורי.
כאילו לא היה לי הצורך הדביק הזה להישאר קרוב. רק ליתר ביטחון.

לחצתי על כפתור השלט של המוסך והתבוננתי בדלת שהתרוממה באיטיות מולי על רקע אורות המכונית. הלוויה והארוחה שבעקבותיה גזלו את שעות האור שנתרו. חברים ואהובים התמהמהו סביב המאכלים והמשקאות האהובים על סיימון, מעלים זיכרונות, ואילו אני נמנעתי מסלואן. לא סמכתי על עצמי שאישאר במרחק ההכרחי ממנה, כשהיא פגועה ככה, אז הסתמכתי על מרחק פיזי.

נפטרתי מכל המחשבות על השדונית הבלונדינית והתמקדתי בדברים אחרים חשובים יותר ומעצבנים פחות. הלילה, קארן וולטון וכמה מחבריה המקומיים שכנו בבטחה בסוויטות שבספא מחוץ לווישינגטון, שם יוכלו ליהנות מחר מיום של פינוקים.

זה היה המעט שיכולתי לעשות בשביל השכנים שנתנו לי הכול.

לוח המחוגנים האיר ושם המתקשר הופיע עליו.

הסוכנת המיוחדת איידלר.

"כן?" ענית, צובט את גשר אפי.

"חשבתי שתרצה לדעת שאיש לא שמע או ראה את פליקס מטצר מאז ספטמבר," היא אמרה בלי הקדמות. סוכנת האף-ביי-איי הייתה אפילו פחות נלהבת ממני לכזבו זמן על שיחות חולין לא נחוצות. "זה לא נוח." לא נוח ולא לגמרי בלתי צפוי.

"בוא נדלג לקטע שבו אתה מבטיח לי שלא היה לך שום קשר להיעלמותו," היא אמרה בהדגשה.

"אני חושב ששיתוף הפעולה שלי בחקירה הזאת צריך לכל הפחות לאפשר לי ליהנות מהספק."

"שנינו יודעים שיש לך אמצעים להעלים פחות או יותר את כל מי שמעצבן אותך."

הצצתי שוב בבית המפואר הסמוך. היו כמה חריגים לכלל הזה. שמעתי את נקישת המצית ושאירת העשן והצטערתי שכבר עישנתי את הסיגריה היומית שלי. האשמתי את סלואן. השליטה העצמית שלי התערערה בסביבתה.

"תראה, אני יודעת שאתה כנראה לא ביתרת את מטצר ונתת אותו כמזון לדגי הפירנה המיומנים שעוברים אצלך, או לכל חיית מים אחרת שאתם העשירים משקיעים בה. אני פשוט מעוצבנת. הבן של ברון הפשע חסר התועלת שלנו נתן לנו את השם, עשינו את העבודה השחורה אבל זה הסתכם ברמז נוסף שלא התממש."

ככל שהצוות שלי עבד יותר עם איידלר, מצאתי אותה פחות מעצבנת. הערצתי את רצונה הנחרץ בחיפוש אחר הצדק, אף שהערפתי את הנקמה.

"אולי הוא ירד למחתרת," הצעתי.

"יש לי הרגשה רעה לגבי זה," אמרה איידלר. "מישהו מנקה אחריו. אתעצבן ממש אם זה מה שימנע ממני לטרוק באופן אישי את דלת התא בפניו של אנתוני הוגו. שני האנשים החיים היחידים שיכולים לאמת את העובדה שאנתוני הזמין רשימת אנשים, שהשפוטים שלו ניסו להתנקש בחייהם, הם בנו האידיוט הפושע וחברתו לשעבר של בנו האידיוט הפושע. אף אחד מהם לא יזכה בנקודות מול חבר מושבעים." "אשיג עוד," הרגעתי אותה. לא התכוונתי לתת לאדם כמו אנתוני

הוגו לצאת ללא כל פגע אחרי שפגע באנשים שאהבתי.

"עד שמטצור או גופתו יופיעו, אנחנו ניצבים בפני דרך חסרת מוצא נוספת."

"הצוות שלי עובר על פענוח ענייני הכספים של הוגו. נמצא את מה שאת צריכה," הבטחתי. הוגו היה מוצלח, אבל אני הייתי מוצלח יותר ונחוש יותר.

"אתה רגוע להפליא יחסית לאזרח שיכול להפוך לחלק מהבלגן שצריך לנקות," היא ציינה.

"אם הוגו יחליט לרדוף אחריי, הוא לא ימצא מטרה קלה," הבטחתי בקדרות.

"כן, טוב, אל תעשה משהו מטופש. לפחות לא לפני שתביא לי משהו שאני יכולה להשתמש בו כדי לתפוס את המניאק."

הצוות שלי כבר הביא לה כמה דברים קטנים. אבל האף-בי-איי רצה תיק סגור ומהודק עם האשמות המבטיחות מאסר עולם. אוודא שהם ישיגו את זה.

"אעשה כמיטב יכולתי. כל עוד את לא מתכננת לסגור עסקאות שישפיעו על אלה שאכפת לי מהם." מבטי הבזיק שוב לעבר הבית הסמוך. הבית היה עדיין חשוך.

"הוגו הוא הדג הגדול. לא יהיו שום עסקאות," הבטיחה איידלר.

נכנסתי לחדר הכניסה, מרחב ההתארגנות המושלם למשפחה שלא גרה פה. הריהוט, הגימורים, אפילו פריסת הבית השתנו. אבל אפילו צבע, שטיח וארונות חדשים אינם מספיקים להעלים את הזיכרונות. עדיין שנאתי את המקום הזה.

לא היה היגיון כלכלי בהיצמדות למקום שכוח האל הזה, לתזכורת לעבר שעדיף לשכוח. ובכל זאת, אני כאן. מעביר פה שוב את הלילה, כאילו אם אישאר כאן מספיק זמן, אצליח איכשהו להחליש את אחיזתו בי.

היה הרבה יותר חכם למכור את המקום ולגמור עם זה. זו הייתה הסיבה לחזרתי בקיץ האחרון. אבל מבט אחד בעיניים

הירוקות האלה – לא ירוק רך ובהיר. לא, עיניה של סלואן וולטון בערו בלהבות ברקת. מבט אחד ותוכניותי הסדורות היטב נעלמו כלא היו.

אבל הגיע הזמן. הזמן לשחרר את עצמי מהבית, מהזיכרונות. מהחולשה שסימלו השנים האלה. התגברתי על הכול. עשיתי משהו מעצמי. ואפילו אם הייתי מפלצת תחת כבלי העושר והכוח, עשיתי מעשים טובים. זה לא מספיק? לעולם לא אהיה טוב מספיק. לא כשהדם הזה בתוך הוורידים שלי, על ידי.

קיבלתי החלטה להתקדם הלאה באמצע החום הכבד של אוגוסט האחרון. בהשפעת השרב הקיצי חשבתי שהתגברתי על התקווה המכאיבה של האביב. ובכל זאת, אני כאן, שישה חודשים לאחר מכן, מגלה שהקשרים המעגנים אותי למקום הזה מגבילים אפילו יותר משחשבתי. האשמתי בכך את סלואן, היא הסיבה לכך שספרתי את הימים עד האביב.

עד שהעצים ילבלבו.

שנאתי את המחשבה שהסיבה לחיי בווינגטון הייתה קשורה במשהו שברירי בצורה כל כך מעוררת רחמים. שאני הייתי שברירי בצורה כל כך מעוררת רחמים. ובכל זאת, מדי אביב, כשהפריחה הוורודה והריחנית הזאת התפוצצה לחיים, החזה שלי השתחרר. הנשימה שלי נרגעה. והאויב הכי ותיק שלי התעורר.

תקווה. חלקנו לא קיבלנו את המותרות של תקווה. לחלקנו זה לא הגיע.

בקרוב, הבטחתי לעצמי. ברגע שאדע שהוולטונים מטופלים היטב, אנתק קשר עם המקום הזה. אתן לעצמי אביב אחרון כאן ולעולם לא אחזור שוב.

הדלקתי את האורות במטבח, מרחב נקי של אפור ולבן, ובהיתי בצללית הנירוסטה של המקרר.

לא הייתי רעב. המחשבה על אוכל גרמה לי בחילה קלה. רציתי עוד סיגרייה. משקה. אבל משמעת עצמית הייתה מתכונתיי הבולטות. קיבלתי החלטות שעשו אותי חזק יותר, פיקח יותר. נתתי עדיפות

לטווח הארוך על פני תענוגות של הטווח הקצר. המשמעות הייתה שהתעלמתי מדחפיי הבסיסיים ביותר.

פתחתי את המקפאי והוצאתי מכל אקראי. הסרתי את המכסה של עוף בחרדל דיז'ון ודחפתי אותו למיקרו, שיפשיר. בזמן הספירה לאחור, הרכנתי את ראשי, משחרר לחופשי את הרסן ההדוק ששמר על האבל שלי.

רציתי להילחם. לזעום. להרוס.

איש טוב נלקח מאיתנו. איש אחר, מרושע, נמלט בלי לרצות את מלוא עונשו. ובשני המקרים, לא היה דבר שיכולתי לעשות. עם כל העושר וטובות ההנאה שצברתי לזכותי, שוב מצאתי את עצמי חסר אונים. ידיי התאגרו על הדלפק עד שפרקי אצבעותיי החווירו וזיכרון צף ועלה על פני השטח.

"המקום נראה יותר טוב", אמר לי סיימון כשנכנס דרך דלת המוסך הפתוחה.

הייתי מכוסה זיעה ואבק, מפלס את דרכי דרך קירות גבס ורוחות רפאים.

"באמת?" שאל בן העשרים ומשהו שהייתי. המטבח נראה כאילו אירע בו פיצוץ.

"לפעמים כדי לבנות דברים מחדש, צריך להרוס אותם עד היסוד. רוצה עזרה?"

ופשוט כן, האיש שהציל את חיי, הרים פטיש ועזר לי למחוק את החלקים הכי מכוערים בעברי.

פעמון הדלת צלצל, הרמתי את ראשי. הזעם חזר בצייתנות למקומו. התלבטתי אם להתעלם ממי שזה לא יהיה. אבל הפעמון צלצל עוד כמה פעמים ברצף מהיר.

מעוצבן, פתחתי את הדלת לרווחה וליבי קרטע. הוא תמיד הגיב כך כשראיתי אותה במפתיע. חלק ממני, שביב קטן וחלש שהיה קבור עמוק, ראה אותה ונמשך להתקרב אליה. כאילו היא הייתה מדורה המזמינה אותי אליה, מבטיחה חום ואור בלילה החשוך.

אבל כבר ידעתי. סלואן לא מציעה חום. היא מבטיחה כוויות מדרגה שלישית.

היא עדיין לבשה את השמלה השחורה והחגורה המנצנצת שלבשה ללוויה, אבל במקום נעלי העקב שהגביהו אותה לגובה החזה שלי, היא נעלה עכשיו מגפי שלג. ואת המעיל שלי.

היא חלפה על פניי בברכה פנימה, נושאת שקית נייר. "מה את עושה?" שאלתי כשהלכתי לאורך המסדרון. "את אמורה להיות אצל אחותך."

"אתה עוקב אחריי, לוציפר? אני לא במצב רוח לחברה הלילה," היא קראה מעבר לכתפה.

"אז מה את עושה פה?" שאלתי, הולך בעקבותיה לאחורי הבית. שנאתי את היותה פה. זה צמרר את עורי, הפך את בטני. אבל חלק טיפשי וחולני בתוכי השתוקק לקרבתה.

"אתה לא נחשב חברה," היא אמרה, משליכה את מעילי על הדלפק. תהיתי אם ספג את ריחה, או אם אחרי שלבשה אותו, היא ספגה את הריח שלי.

סלואן פתחה את דלת אחד הארונות, ואז סגרה אותה ופתחה את הבאה בתור. היא התרוממה על קצות אצבעותיה. המכפלת בשמלתה התרוממה מעט מעל ירכיה והבחנתי בכך שגם פשטה את הגרביונים שלה. לשנייה אחת ארוכה ומטופשת תהיתי אם פשטה עוד פריטי לבוש, לפני שהכרחתי את עצמי לגרור את תשומת ליבי מעורה ומגופה. לא הבנתי בדיוק מתי זה קרה. מתי הילדה מהבית ממול הפכה לאישה שלא הצלחתי להוציא ממוחי.

סלואן מצאה צלחת, ובהפגנתיות, רוקנה עליה את תכולת השקית החומה והשמנונית.

"הינה. אנחנו תיקו," היא הכריזה. נזם היהלום הקטן והמזויף שבאפה נצנץ. אילו הייתה שלי, היהלום הזה היה אמיתי. "מה זה?"

"ארוחת ערב. הבהרת את עמדתך עם הבוריטו של ארוחת הבוקר. אז הינה ארוחת הערב אחרי הלוויה. אני לא חייבת לך כלום." היחסים בינינו לא כללו שום 'תודה רבה' או 'על לא דבר'. אנחנו לא מתכוונים אליהם ממילא. אבל הכפייתיות לאזן את הדברים, לעולם לא להישאר חייבים זה לזה, הייתה קיימת ועוד איך.

התבוננתי בצלחת. "מה זה?"

"ברצינות? אתה כל כך עשיר ולא מצליח לזהות המבורגר וצ'יפס? לא ידעתי מה אתה אוהב, אז קניתי את מה שאני אוהבת," היא אמרה, חוטפת צ'יפס מהצלחת ומחסלת אותו בשתי נגיסות.

היא נראתה עייפה ומתוחה ברוזמנית.

"מה שלום קארן?" שאלתי.

"אימא מחזיקה מעמד. היא תעביר את הלילה עם כמה חברים בספא. הלילה הם מקבלים טיפולי פנים ומחר הם יקבלו עוד כל מיני טיפולים ופינוקים. זה נשמע כמו מקום בטוח שבו תוכל להרגיש עצב ו..." סלואן עצמה את עיניה לרגע.

אלה היו יותר מילים ופחות עלבונות ממה שהייתי רגיל לקבל ממנה.

"והקלה?" שיערתי.

עיניה הירוקות נפערו ברפרוף וחדרו לתוכי. "אולי."

"הוא סבל. טבעי לשמוח שהחלק הזה הסתיים."

היא קפצה על הדלפק, שותלת את עצמה ליד ארוחת הערב שלי.

"זה עדיין מרגיש לא בסדר," היא אמרה.

הושטתי יד סביבה ולקחתי צ'יפס מהצלחת. זה היה רק תירוץ כדי

להתקרב אליה. לבחון את עצמי.

"למה את כאן, סלואן?"

אפילו כשזממתי להתקרב אליה, עדיין הדפתי אותה ממני.

הדינמיקה בינינו הייתה מפרכת ביום טוב. ביום כמו היום, היא הייתה

פאקינג מתישה.

היא לקחה עוד צ'יפס וכיוונה אותו לעברי. "כי אני רוצה לדעת

למה אימא שלי קידמה את פניך היום כאילו היית בן משפחה אבוד.

מה היא חושבת שהיא חייבת לך? על מה דיברתם?"

לא התכוונתי להתחיל בשיחה הזאת. אם סלואן תקבל רמז קלוש

על מה שעשיתי, היא לעולם לא תעזוב אותי במנוחה. "תראי, כבר

מאוחר. אני עייף. את צריכה ללכת."

"השעה חמש וחצי בערב, קוץ עצבני בתחת."

"אני לא רוצה אותך פה." האמת נפלטה ממני בשטף נואש.

היא הזדקפה במקומה על הרלפק, אך לא עשתה שום סימן שתעזוב. היא תמיד הרגישה יותר מדי נוח עם המזג שלי. זה היה חלק מהבעיה. היא העריכה יתר על המידה את יכולת הישרדותה או המעיטה במה שהשתולל אצלי מתחת לפני השטח. לא התכוונתי לתת לה להישאר בסביבה די זמן כדי לגלות מהי הגרסה הנכונה.

היא הטתה את ראשה, שולחת רעמת שיער בלונדינית וארוכה מעל כתפה. היא שינתה את צבעם של הקצוות, מפטל דהוי לכסף מנצנץ. "אתה יודע על מה חשבתי היום לאורך כל הטקסט?"

כמו אימה ואחותה, גם היא נשאה דברים בפני הקהל, ברהיטות וברגש. אבל הייתה זו הרמעה האחת שזלגה על לחיה של סלואן, והדמעות שניגבה במטפחת שלי, שפילחו אותי מבפנים והשאירו אותי חשוף.

"תריסר דרכים חדשות לעצבן אותי, החל בפלישה לפרטיותי?"
"כמה אבא היה שמח אילו העמדנו פנים שאנחנו מסתדרים זה עם זה."

עכשיו היה תורי לעצום את עיניי. היא הנחיתה את המהלומה בדיוק מיומן. אשמה הייתה כלי נשק חד.

יותר מכל דבר אחר, סיימון היה אוהב לראות את בתו ואת ה'פרויקט' שלו מתנהגים שוב בצורה ידידותית זה לזה, לכל הפחות.

"אני מתארת לעצמי שאין סיבה להתחיל עכשיו," היא המשיכה. עיניי ננעצו בעיניי. לא היה דבר ידידותי במבטה. רק כאב ויגון ששיקפו את רגשותיי. אבל לא נתאבל יחד.

"כנראה שלא," הסכמתי.

היא נאנחה ואז קפצה מהרלפק. "מגניב. אלווה את עצמי החוצה."

"קחי את המעיל," אמרתי, מושיט לה אותו. "קר."

היא הנידה בראשה לשלילה. "אם אקח אותו, איאלץ להחזיר אותו, ואני מעדיפה לא לחזור לפה." מבטה הבזיק סביבה, וידעתי שגם לה יש רוחות רפאים כאן.

"קחי את המעיל המזוין הזה, סלואן." קולי היה מחוספס. דחפתי

אותו לתוך זרועותיה, לא מותיר לה ברירה.

לרגע, היינו מחוברים באמצעות הקשמיר.

"אתה פה בשבילי?" היא שאלה לפתע.

"מה?"

"שמעת אותי. אתה פה בשבילי?"

"הגעתי כדי להביע את תנחומיי. אבא שלך היה איש טוב, ואימא

שלך הייתה תמיד חביבה אליי."

"למה חזרת לכאן הקיץ?"

"כי חבריי הוותיקים התנהגו כמו ילדים."

"ואני לא שיחקתי תפקיד בהחלטה?" היא לחצה.

"את אף פעם לא משחקת."

היא הנהנה במהירות. לא היה שום רמז לרגש בפניה המקסימות.

"מצוין." היא לקחה ממני את המעיל והחליקה את זרועותיה דרך

השרוולים הארוכים מדי. "מתי תמכור את המקום הזה?" היא שאלה,

מוציאה את שערה הבלונדיני הכסוף מחוץ לצווארון.

"באביב," אמרתי.

"מצוין," היא אמרה שוב. "יהיה נחמד שיהיו לי שכנים נחמדים,

לשם שינוי," היא אמרה.

ואז סלואן וולטון יצאה מביתי בלי להביט לאחור.

אכלתי את ההמבורגר והצ'יפס הקרים במקום את העוף, ואז שטפתי

את הצלחת והחזרתי אותה לארון. הבאים בתור היו הדלפקים והרצפות,

מחיתי מהם את כל העקבות שהאורחת הבלתי רצויה שלי השאירה

אחריה.

הייתי עייף. זה לא היה שקר. יותר מכול, רציתי לעשות מקלחת

חמה ולהיכנס למיטה עם ספר. אבל לא אצליח לישון. לא לפני שהיא

תירדם. חוץ מזה, הייתה לי עבודה לעשות. עליתי במדרגות לחדר

השינה הישן שלי, המקום ששימש היום בעיקר כמשרד.

התיישבתי ליד השולחן, מתחת לאדן החלון הגדול המשקיף על

החצר שלי וגם על של סלואן. הטלפון שלי צפצף, מאותת על הודעת

טקסט.

קארן: אנחנו מבליים נהדר. בדיוק מה שהנפש הייתה זקוקה היום. תודה רבה שוב על הנדיבות וההתחשבות שלך! נ"ב לחברה שלי יש בת שהיא רוצה להכיר לך.

היא הוסיפה סמיילי קורץ וסלפי שלה ושל חבריה בחלוקים תואמים, כולם עם עיסה ירוקה על פניהם. עיניהם היו אדומות ונפוחות, אבל החיוכים נראו אמיתיים. יש אנשים שיכולים לעבור את החוויות הגרועות ביותר בלי שנפשם תינזק. הוולטונים היו אנשים כאלה. אני, מצד שני, נולדתי פגום.

אני: בבקשה. שום בנות.

גללתי בשאר ההודעות שלי עד שמצאתי מה שחיפשתי.

סיימון: אם יכולתי לבחור לי בן בגלגול הזה, זה היית אתה. שמור על הבנות שלי.

זו הייתה הודעת הטקסט האחרונה שקיבלתי מהאיש שהערצתי. האיש שהאמין בכזאת טיפשות שאפשר להציל אותי. שמטתי את הטלפון, אצבעותיי נמתחות, ושוב הצטערתי שלא שמרתי את הסיגריה היומית שלי לעכשיו. במקום זאת, הצמדתי את כפות ידיי אל עיניי, מנסה לסלק את הצריבה שהרגשתי.

הדחקתי את זה, הרמתי שוב את הטלפון שלי ועברתי על אנשי הקשר. היא לא צריכה להיות לבר, הצטדקתי.

אני: סלואן לא נמצאת אצל אחותה. היא בבית לבד.

נעמי: תודה על העדכון. הייתה לי הרגשה שהיא מתכוונת לחמוק ולהיות לבד. לינה ואני נטפל בזה.

המשימה בוצעה. הפעלתי את המחשב הנייד שלי ופתחתי את הראשון מבין שמונה דוחות שדרשו את תשומת ליבי. בקושי הצלחתי להתגבר על ענייני הכספים ברוח הראשון, כשהטלפון שלי רטט על השולחן. הפעם, זאת הייתה שיחה נכנסת.

אמרי סאדיק.

בהחלטה לשקוע באומללותי במקום לדבר עליה, נתתי לשיחה לעבור למשיכון.
כעבור כמה רגעים הגיעה הודעה.

אמרי: אני פשוט אמשיך להתקשר. עדיף כבר שתחסוך זמן לשנינו ותענה.

בקושי סיימתי לגלגל את עיניי כשנכנסה השיחה הבאה.
"כן?" ענית ביובש.

"אה, טוב. אתה לא שוקע לגמרי בהרס עצמי." ד"ר אמרי סאדיק היה פסיכולוג, מאמן אישי של האליטה ו – הכי גרוע – חבר מזדמן. האיש ידע את רוב סודותיי הכי אפלים ועמוקים. ויתרתי על הניסיון לגזול ממנו את האמונה ששווה להציל אותי.

"התקשרת מסיבה מסוימת או סתם כדי לעצבן?" שאלתי.

שמעתי את הצליל המובהק של פיצוח ומעיכה, כשקליפות הפיסטוקים של ארוחת הביניים שלו נחתו בקערה. יכולתי לדמיין אותו ליד השולחן במשרדו, משחק כדורסל מושתק, התשבץ היומי לפניו. אמרי מאמין בשגרה וביעילות... בנוכחות למען חבריו, אפילו אם הם לא רצו אותו.

"איך היה היום?"

"בסדר. מדכא. עצוב."

פיצוח. נקישת.

"איך אתה מרגיש?"

"מעוצבן," ענית. "איש כזה היה יכול לעשות עוד הרבה דברים טובים. היה אמור להיות לו יותר זמן. המשפחה שלו עדיין זקוקה לו." אני עדיין זקוק לו.

"שום דבר לא מערער את היסודות שלנו יותר ממוות בלתי צפוי," אמרי הביע את הזדהותו. הוא אמור לדעת. אשתו נהרגה בתאונת דרכים לפני ארבע שנים. "אם העולם היה מקום הוגן וצודק, לאבא שלך היה יותר זמן?"

פיצוח. נקישה.

בעולם הוגן וצודק, אנסל רולינס היה חי עד ריצוי מלוא שנות מאסרו, וביום השחרור שלו, היה סובל מוות כואב וטראומתי. במקום זאת, הוא הצליח לחמוק מעונשו כתוצאה מהתקף לב ששם קץ לחייו בשקט, מתוך שינה. חוסר ההוגנות של זה הרעיד את הזעם בקופסה הנעולה בתוכי.

"אתה כבר לא הפסיכולוג שלי חמש־עשרה שנה. אני כבר לא צריך לדבר איתך עליו."

"כאחד המעטים על כדור הארץ שאתה יכול לסבול, אני רק רוצה לציין ששתי דמויות אב שמתות במרווח של שישה חודשים זו מזו, זה מורכב לכל בן אנוש."

"אני מאמין שכבר סגרנו את זה שאני לא אנושי," הזכרתי לו. אמרי גיחך, לא מתרשם בעליל. "אתה יותר אנושי משאתה חושב, חבר."

"אין שום צורך להעליב," הקנטתי אותו.

פיצוח. נקישה.

"איך הלך עם הבת של סיימון?"

"איזו מהן?" התחכמתי בכוונה.

אמרי נחר בכוז. "אל תכריח אותי לבוא לשם בסערת שלג." עצמתי את עיניי כדי שלא אתפתה להסתכל לעבר ביתה של סלואן.

"היה... בסדר."

"הצלחת להתנהג בצורה תרבותית בלווייה?"

"אני כמעט תמיד תרבותי," הטחתי בו בעייפות.

אמרי גיחך. "מה לא הייתי נותן כדי לפגוש את סלואן וולטון הידועה לשמצה."

"תצטרך יותר מרק פגישה טיפולית אחת אם תרצה להגיע לעומק הדפיקות שלה," אמרתי לו.

"מרתק בעיניי איך היא הצליחה להתמקם בביטחון כזה מתחת לעורך, כשאתה מומחה כזה גדול בהסרת מטרדים מחייך, אפילו באופן כירורגי."

פיצוח. נקישת.

"איך היה רסיטל הפסנתר של סיידר?" שאלתי, משנה את נושא השיחה לנושא ממנו חברי אינו מסוגל להתעלם: הנכדים שלו.

"לדעתי הצנועה, היא הביסה את כל בני החמש האחרים בחידוש המרגש ל-'I'm A Little Teapot'."

"ברור שהייתה הטובה ביותר," הסכמתי.

"אשלח לך את הסרטון ברגע שאלמד איך לשלוח בהודעה עשר דקות של צילומים עקומים ורועדים."

"ממתין בקוצר רוח," שיקרתי. "כבר אזרת אומץ להזמין לדייט את השכנה שלך, או שאתה עדיין עוקב אחריה מאחורי הווילון?"

חברי נדלק על הגרושה האופנתית שגרה בבית מולו, ועל פי דיווחיו, עד עכשיו הצליח רק להנהן או לרטון לכיוונה.

"ההזדמנות המתאימה עדיין לא הגיעה," הוא אמר. "אני גם רוצה לציין את האירוניה בכך שאתה מעודד אותי להתחיל לצאת שוב עם נשים."

"נישואים מתאימים לחלק מהאנשים. לאנשים כמוך שלא יכולים להפסיק לשרוף תבשילים וצריכים אישה נחמדה שתכריח אתכם להפסיק להתלבש כאילו יצאתם מאיזה קומדיה שצולמה בשנות השמונים."

אורות פנסי מכונית מהבית הסמוך חדרו דרך הגדר שהפרידה בין החצר האחורית שלי לזו של סלואן. קמתי ממקומי והלכתי לעבר החלון המשקיף על חזית ביתה. זה נראה כאילו לסלואן יש אורחים, בין אם זה מוצא חן בעיניה ובין אם לא.

אמרי גיחך. "תעזוב את הקרדיגנים שלי בשקט. אנחנו עדיין בעניין של ארוחת ערב בשבוע הבא? אני חושב שהצלחתי למצוא עמדת פתיחה שתאלף את הפרש המרתח שלך."

אמרי ואני עברנו מפגישות טיפוליות לחברות שכללה ארוחת ערב ומשחקי שחמט פעם בשבועיים. הוא היה שחקן טוב. אבל אני תמיד הייתי מוצלח יותר.

"אני בספק רב. אבל אהיה שם. עכשיו, אם תסלח לי, יש לי עבודה."
"אין מנוחה לרשעים, אה?"
אין.

"להתראות, אמרי."

"לילה טוב, לוסיאן."

הדפתי מייד את השיחה ממוחי ופתחתי עוד דוח כשפעמון הדלת צלצל.

"למה אנשים לא עוזבים אותי בשקט לעזאזל?" מלמלתי כשפתחתי את אפליקציית האבטחה שלי ומצאתי את שני האחים מורגן בדלת הכניסה שלי, בכתפיים מכופפות מהקור.

רטנתי וסגרתי בחבטה את המחשב הנייד שלי.

"מה?" דרשתי לדעת כשפתחתי את הדלת דקה לאחר מכן.

הם צעדו פנימה, שלג שהיה על מגפיהם נותר על האריחים בכניסה. אנקה את השלוליות אחר כך, אמרתי לעצמי. וויילון, כלב הבאסט האונד של נוקס, נכנס, ראשו נוגח בברכיי, ואז דרש אל הסלון. נוקס הרים שישיית בירה. נאש החזיק בקבוק ויסקי ושקית צ'יפס. ראשה הלבן והפרוותי של הכלבה שלו, פייפר, הגיח מעל רוכסן מעילו.

"הבנות ממול," אמר נוקס כאילו זה מסביר הכול, ופנה למטבח.

"אמרתי לך שהוא עדיין יהיה בחליפה," הוא קרא לעבר אחיו.

העברתי את ידי על העניבה שלי, מבחין בעובדה ששניהם החליפו לבגדי החורף השגרתיים של נוקמאאוט, שכוללים ג'ינס, בגדים תרמיים ובגדי פלנל.

"החלטנו להישאר בסביבה ולהשגיח, בשביל למנוע את אירועי הפעם האחרונה," אמר נאש, מניח את פייפר על הרצפה והולך בעקבות אחיו. הכלבה לבשה סוודר אדום עם פתיתי שלג לבנים עליו. היא שלחה לעברי מבט חושש ואז דרשה לאורך המסדרון, בעקבות נאש. סגרתי את הדלת והתאפקתי להיענות לדחף לדפוק בה את ראשי. לא רציתי חברה. לא רציתי להישאב להרפתקאות עתירות האלכוהול שסלואן וחברותיה הכניסו את עצמן אליהן. ה'פעם האחרונה' הייתה כשנעמי וסלואן, שיכורות להחריד, 'עזרו' ללינה לתפוס פושע נמלט

באמצעות שכלן. טוב, באמצעות שכלה של נעמי והציצים המרהיבים של סלואן.

עדיין הייתי עצבני שפספסתי את זה.
 "יש לי עבודה," אמרתי.

"אז פשוט נצפה בשקט בסרט עם פיצוצים, בזמן שתנהל את אימפריית הרשע שלך," אמר נאש בעליזות.
 הם לקחו בעצמם מגבות נייר וכוסות, ואז חזרו לסלון, מרגישים כאן בנוח יותר ממה שאני אי פעם הרגשתי.

החדר עוצב במחשבה על משפחה. מול מסך טלוויזיה שטוח וגדול עמדה ספה רחבה והדום מרופד. מדפי הספרים הלבנים שניצבו לאורך אחד הקירות הכילו שפע מקום לספרים, משחקים ותמונות. בילדותי, לא היו תצלומים משפחתיים. לפחות לא עד אמצע נעוריי, כשהכול השתבש.

"למצלמות האבטחה שלך יש תצפית טובה על הבית של סלואן?"
 שאל נוקס.

"אני לא יודע," היססתי. "למה?"

"לא אתפלא אם הן יתגנבו החוצה כדי לכנות גרוד אנשי שלג באמצע הכביש הראשי," הסביר נאש.
 "אבדוק מה אני יכול לעשות."

עליתי שוב למעלה ולקחתי את המחשב הנייד, אבל לא לפני שהצצתי דרך החלון אל הלילה החורפי והקודר. אורות חדר השינה של סלואן היו כבויים. ביליתי יותר מדי לילות בתהייה למה היא המשיכה לגור בחדר בו גדלה ולא עברה לחדר השינה של הוריה. שנאתי את זה שהיו לי כל כך הרבה שאלות על אישה שבכלל לא רציתי שיהיה לי אכפת ממנה.

נאנחתי ברוגז והעליתי את צילומי האבטחה שעד היום סירבתי בנחרצות לפתוח. מהצמלמה שפונה אל דלת הכניסה ושבייל הגישה של סלואן. התגאיתי בכך שמעולם לא הסתכלתי דרכה, אפילו כשחשתי געגועים לבית שמעולם לא היה שלי.

לשמע ההתלוצצויות של האחים בסלון, החלפתי בחוסר רצון לטרנינג וטישירט, ואז תחבתי את כפות רגליי לנעלי הבית המרופדות,

שקארן נתנה לי לפני שנתיים בחג המולד. דידיתי שוב למטה, ומצאתי את חבריי וכלביהם בנוחות על הספה.

"הוא אנושי," נאש ציין כשנכנסתי.

"רק מבחוזן," הרגעתי אותו.

הוא חטף שני כדורים הקיץ, כששמו נקשר ברשימת המכשולים של ארגון הפשע של אנתוני הוגו באזור וושינגטון. אחרי כמה חודשים קשים, נאש הצליח למשוך עצמו החוצה מהסחרור הדיכאוני, בעזרתה של לינה המהממת, הידועה בשנאתה למונוגמיה.

בעוד הוא הצליח לשכנע אותה לתת לו לענוד טבעת על אצבעה, אני עדיין ניסיתי לשכנע אותה לעבוד בשבילי במשרה מלאה. היא הייתה פקחית, ערמומית וטובה יותר משחשבה בניהול אנשים. בסוף אצליח. תמיד זה ככה.

צנחתי על הספה ופתחתי את המחשב הנייד להציג את צילומי האבטחה. "הינה," אמרתי, מסובב אותו אל האחים.

"מושלם," אמר נוקס.

"במה אנחנו צופים?" שאלתי.

"צמצמנו את האפשרויות Shawshank או Boondock

Saints," אמר נאש.

"תקדושים," עניתי באופן אוטומטי.

נוקס הכין את הסרט ונאש מזג ויסקי. הוא העביר בינינו את הכוסות, מניף את שלו באוויר. "לסיימון. האיש שכל הגברים צריכים לשאוף להיות כמוהו."

"לסיימון," הדהרתי את דבריו, מודע היטב לדקירת היגון החדשה.

"חושבים שסלואן תהיה בסדר?" שאל נאש.

שילבתי את זרועותיי והעמדתי פנים שאני לא נתקף בריגוש הקל והמציק הזה, בכל פעם שמישהו מזכיר את שמה בנוכחותי.

נוקס הניד בראשו. "זה אובדן משמעותי. היא החזיקה מעמד היום

אחרי שלוש פה הלעיט אותה בבוריטו."

גבותי של נאש התרוממו ומבטו נשלח לעברי.

"זאת לא לשון נקייה. זה היה באמת בוריתו," הסברתי.

"סלואן הייתה מפצחת את הבוריטו הסמלי והנקי שלו," נוקס ניבא

בגיחוך, שנעלם במהירות. "נעמי חושבת שהיא תעבור תקופה קשה ותנסה להסתיר את זה."
 "ונעמי בדרך כלל צודקת," ציין נאש.
 "תודיעו לי אם היא תצטרך משהו," אמרתי באופן אוטומטי, מרחיק את עצמי מהאחריות לדאוג לה.
 נוקס גיחך. "כמו בוריתו?"
 בהיתי בו. "כמו תמיכה נפשית או כלכלית שאפשר להעניק מרחוק. הבוריתו שלי לא מעוניין בשום קשר עם סלואן וולטון."
 "כן. תמשיך לספר את זה לבוריתו שלך," אמר נאש, מרים את הטלפון שלו. הוא נרתע. "נהדר. לינה בדיוק שלחה הודעה. הבנות מכינות מרגריטות."
 נוקס הניח את הוויסקי שלו. "פאק."

שיחות מרגריטה

סלואן

פילסתי את דרכי בשלג, חותכת דרך שביל הגישה של לוסיאן ואז דרך השביל שלי. כמו תמיד, שיחות עם האיש המרתיח הזה הרגיוזו אותי אחר כך במשך שעות. לאורך השנים עשינו כל מה שצריך כדי להימנע זה מזה. ולמרות זאת, דווקא היום, מכל הימים, מצאתי את עצמי לבד עם האיש, לא פעם אחת, אלא פעמיים. מדהים ששנינו שרדנו.

נכנסתי דרך הדלת הראשית ובמשיכת כתפיים השתחררתי ממעילו המהודר של לוסיאן. תליתי אותו בארון הכניסה ובעטתי את מגפיי מרגליי, חושבת על מקלחת ופיג'מה. לא רציתי חברה. רציתי לילה שקט בו אוכל לתת ביטוי לכל הרגשות המבולגנים שהצלחתי לשמור נעולים בפנים – רוב הזמן.

פתחתי את דלתות הזכוכית של חדר העבודה ממש ליד המבואה. במשך שנים שימש החדר כמשרד של אבא. כשעברתי לגור פה, התכוונתי להפוך אותו לספרייה או לחדר קריאה, אבל עדיין לא הגעתי לזה. היו הרבה דברים שלא הספקתי עדיין לעשות.

זה היה חלל נוח ונעים עם תקרה מעוטרת, חלון גדול בצורת קשת פונה אל המרפסת הקדמית. מאחורי שולחן הכתיבה ניצבה מערכת רעועה של מדפי ספרים וקופסאות. החדר עדיין היה אפוף כולו בו. על המדפים, לצד כתבי עת משפטיים ומאובקים, היו מונחים לא מעט תצלומים ופרסים.

התיישבתי על הכיסא מאחורי השולחן עם חיוך דומע לשמע החריקה המוכרת. תמיד יכולתי לדעת מתי תיק משפטי הטריד אותו. הוא נהג לנעול את עצמו פה אחרי ארוחת הערב, להרהר בתיקים, בזמן שהתנדנד בכיסא קדימה ואחורה, קדימה ואחורה.

הדלקתי את מנורת השולחן. היא הייתה מציאה מזעזעת שנקנתה במכירת חצר, אהיל ארוג ודהוי שהשיל חוטים באופן תמידי ובסיס פליז כבד שעוטר בבנות ובני ים. אימא התעקשה שמדובר בפרודיה אומללה על עיצוב תאורת פנים. אבא התעקש שהמנורה הקרינה מספיק אור ולכן היא מושלמת.

כזה היה אבא שלי. תמיד מצא את הטוב אפילו במקומות הכי מוכועים.

שארית השולחן הייתה פנויה, מלבד לוח שנה לא עדכני ומתקן עפרונות ריק. מדבקות צבעוניות קטנות היו צמודות לדפים ביומן.

לאסוף ניקוי יבש.

להזמין פרחים ליום הנישואין! גדולים יותר השנה!

לספר לסלואן על הספר הזה.

העברתי את קצות אצבעותיי על כתב ידו החד. האבל שלי הרגיש כמו אלפי סכינים קטנות מאחורי עיניי. הדמעות הצטברו והפעם, במקום הבטוח הזה, לא נאבקתי בהן כשהחלו לזלוג.

"אני מתגעגעת אליך, אבא," לחשתי.

ליבי כאב בידעיה שאבי לעולם לא ישוב שוב בכיסא הזה. הוא לעולם לא ישמע שוב איזו בדיחת אבא מגוחכת, שתגרום לאימא להתפתל מצחקוקים. הוא לא יהיה פה כדי לראות את קלואי קורעת את אריזות המתננות שלה בחג המולד הבא. הוא לא יפגוש בני משפחה חדשים.

אם אתחתן ויהיו לי ילדים, איך אוכל אי פעם לחלוק איתם את משמעותו בשבילי?

כמאד, חשבתי כשלקחתי את המטפחת המטופשת והעדיין לחה של לוסיאן מכיס השמלה שלי. עכשיו ליבי נשבר לרסיסים חדים וקטנים יותר, ואומללותי הודגשה באור המנורה המזעזעת הזאת.

הבכי שהחזקתי בפנים כל היום פרץ מגרוני. הסרתי את משקפיי ונתתי לו לגדול בתוכי.

איברתי את האדם הנפלא ביותר שהכרתי.

כולם היו צריכים שאהיה חזקה, שאהיה בסדר. אימא שלי ואחותי, החברים שלי, העיירה שלי. הם לא היו צריכים לדאוג מעומקו של

האבל הזה. אבל הלילה, ממש כרגע, יכולתי להרשות לעצמי להיות מה שהייתי. הרוסה.

הדמעות זלגו, חמות ומהירות, במורד לחיי. חיבקתי את עצמי ופשוט נתתי להן להיות. כמו התפרצות של הר געש, בכיתי כאילו אני מתפצלת לשניים.

הייתי אמורה להרגיש איזושהי הקלה. סבלו של אבא הסתיים. הוא כבר לא מתייסר בכאבים. הכרתו לא תיגזל מאיתנו מדי דקה בגלל הסרטן והתרופות. הוא היה חופשי מסבלו. אבל לא ראיתי סוף לסבלי. אתגעגע לאבא במשך שארית חיי. קינחתי את אפי בקולניות.

הרגשתי ככה רק פעם אחת בעבר. כשאיברתי עוד גבר – בעצם, נער.

לוסיאן.

שמו ריחף לעברי מעל יבבותי המנוזלות. על אף חילוקי הדעות בינינו, הוא התייצב פה היום. הוא נשאר לאורך כל הטקס וארוחת הצוהריים, אומר את כל הדברים הנכונים לאימי ואחותי. הוא גם אילץ אותי, באופן מוזר, לאכול בוריטו, ואז ניסה להתחיל ריב. ריבים, ליתר דיוק.

פעמון הדלת צלצל.

"לעזאזל, מלמלתי.

רציתי להיות לבד. אולי הם ילכו מפה. אני יכולה פשוט לשבת פה בחושך ולחכות שילכו.

אבל משהו הפריע לי לעשות את זה. אולי מישהו זקוק למשהו. אולי המוסך שלי עולה באש ומישהו מנסה להציל אותי, אבל הייתי עסוקה מדי בבכי, ולא שמתי לב.

קינחתי שוב את אפי ואז רחרחתי את האוויר.

הפעמון צלצל שוב וקיללתי מתחת לאפי. ניגבתי בממחטת נייר חדשה את האיפור שנמרח על פניי, הלכתי לדלת והרכבתי בחזרה את משקפיי.

אדם זר עמד במרפסת הקדמית, ידיו בכיסי הג'ינס שלו. הוא היה בערך באמצע שנות העשרים לחייו, כך הערכתני, עם שיער מתולתל

וקצר, היה לו עגיל באוזן, הוא לבש סוּטשירט עם הכיתוב 'בית הספר למשפטים ג'ורג'טאון' מתחת למעיל צמר, וחיוך חצי מתנצל.

"סליחה שאני מטריד אותך. את סלואן?" הוא שאל.

"כן", אמרתי בקול צרוד ואז כחכחתי בגרוני, כדי להסתיר את רגשותי המבולגנים. "כן."

"אבא שלך סיפר לי הרבה עלייך ועל אחותך", הוא אמר, בולע את רוקו ומנענע בראשו. "כנראה הייתי צריך לצלצל קודם אבל היה לי מבחן שלא יכולתי להחמיץ, ונהגתי לפה מייד אחריו. אני מרגיש נורא שהחמצתי את הלוויה." הוא תחב את ידו דרך תלתליו הקצרים.

בהיתי בו בטיפשות. "אני מכירה אותך?"

"אה, לא. את לא. אני אלן, אלן אפשו."

"היית חבר של אבי?"

"לא. זאת אומרת, אני אוהב לחשוב שיכולנו להיות חברים. הוא בעצם היה המנטור שלי. הסיבה שהתחלתי ללמוד משפטים... דבריו של אלן נמוגו, והוא נראה אומלל כמו שהרגשתי.

ריחמתי עליו. "אתה רוצה להיכנס? בדיוק התכוונתי להכין תה או קפה."

"בטח. תודה."

הובלתי אותו לאורך המסדרון, דרך המבואה, ומעבר לחדר האוכל אל המטבח המרווח. הבעלים הקודמים חיברו את המטבח המרכזי ומטבח האירוח, כך שנוצר חדר אחד ענק עם יותר ארונות ודלפקים, שאני לא מאמינה שאי פעם אדע מה לעשות איתם. על הקירות היו טפטים בדוגמה מיושנת אך מקסימה של משבצות, והם עוטרו בתמונות של פריטי מזון עם מסגרות זהב.

"זה נראה דומה אבל שונה", הוא ציין. "הייתי פה לפני כמה שנים,

לפני שהורייך עברו לווינגטון."

"אף אחד מאיתנו לא היה מוכן להיפטר מהבית, אז עברתי לגור פה", הסברתי, מפעילה את מכונת הקפה. החוויתי לעברו כדי שישב ליד שולחן ארוחת הבוקר הפינתי בצבע טורקיז, שאחותי ואני עזרנו לאימי לצבוע בסוף שבוע של קיץ אחד לפני אלפי שנים.

אלן הניד בראשו. "אני לא יכול להאמין שהוא איננו. זאת אומרת,

אני מרגיש רע עם זה שאני מרגיש רע, כשאת בטח מרגישה פי אלף יותר גרוע. אבל הוא היה חלק חשוב כל כך בחיי בשנים האחרונות. "הידיעה שהיה חשוב לכל כך הרבה אנשים מאפשרת לי להרגיש טוב יותר", הרגעתי אותו. "חלב? סוכר?"

"שניהם בבקשה. גברת וולטון נמצאת?"
"היא נמצאת הלילה עם חברים." הנחתי ספל עליו נכתב "אני שמתי את החיריק בספרות" מתחת לפייט המכונה ופתחתי את המקרר. הוא נשף ארוכות. "אתפוס אותה בשבוע הבא. אני פשוט לא יכול להאמין שהוא איננו." הוא התכווץ. "סליחה. אני מרגיש שאני משייך לעצמי את האבל שלך."

"זה האבל שלנו", הרגעתי אותו, מניחה את ספל הקפה לפני ומכינה אחד לעצמי על אף שלא באמת רציתי אותו.
"אני לא יודע אם את יודעת, אבל הוא נכנס לחיי כשהייתי הכי זקוק לו."

"איך הוא עשה את זה?" שאלתי בזמן שמכונת הקפה התיזה לתוך ספל נוסף.

"תמיד רציתי להיות אדריכל ואז כשהגעתי לגיל חמש-עשרה, עשיתי כמה דברים מטופשים," הוא אמר, אוחז בספל בשתי ידיו.
"כולנו עושים דברים מטופשים בגיל ההתבגרות," הרגעתי אותו, מתיישבת על הכיסא מולו. אני עצמי עשיתי דברים מטופשים להחריד. שפתיו רעדו. "זה גם מה שאבא שלך אמר. אבל למעשים הטיפשיים שלי היו השלכות. השלכות שאימא שלי שילמה עליהן. אז החלטתי שאני אהיה עורך דין."
"כל הכבוד," שיבחתי אותו.

"פגשתי את אבא שלך ביריד תעסוקה קהילתי. הייתי לבד אחרי התיכון, ישנתי במרתף של הדודה שלי ועבדתי בשתי עבודות בניסיון לחסוך כסף לבית ספר למשפטים. סיימון נתן לי להרגיש שזה אפשרי, שאני יכול לעשות את זה. הוא נתן לי את כרטיס הביקור שלו ואמר להתקשר אליו אם אזדקק לעזרה. התקשרתי אליו באותו הלילה." אלן השתהה וחיך ביובש.
ליבי התכווץ.

"סיפרתי לו הכול. איך פישלתי, איך אימא שלי שילמה את המחיר, איך רציתי לתקן הכול. סיימון הקשיב לסיפור ולא שפט אותי. אפילו לא פעם אחת. וכשסיימתי לספר לו למה אני בכזה בלגן, הוא אמר לי שהוא יכול לעזור לי. והוא באמת עזר."

זה היה כל כך אבא שלי. הגוש בגרוני חזר. לגמתי מהקפה כדי לשחרר אותו. "וואו", אמרתי.

אלן שפשף את עיניו באצבעותיו. "כן. הוא שינה את חיי. הוא השקיע בי שעות. עזר לי בהגשת בקשות למלגות ולמענקים. הוא הציג אותי בפני המרצה האהוב עליו בג'ורג'טאון. הוא היה האדם הראשון שהתקשרתי אליו כשהתקבלתי. וכשעדיין חסר לי כסף, אחרי כל החסכונות שלי, המענקים והמלגות האלה, אבא שלך השלים את ההפרש בשנה הראשונה." הוא נעצר, עיניו מתלחחות.

גאווה מילאה את חזי, עוטפת את רסיסי ליבי השבור. אבא שלי לא היה רק איש טוב. הוא היה הכי טוב שיש. "מתי אתה מסיים את הלימודים?" שאלתי.

"במאי", אלן אמר בגאווה. ואז פניו צנחו. "מכיוון שאימא שלי לא יכולה להגיע, ההורים שלך התכוונו לבוא."

ליבי כאב בשבילו.

בשביל אימא שלי.

בשבילי.

מעתה והלאה יהיה חור בצורת אבא שלי בכל אירוע. הושטתי יד מעל השולחן ולחצתי את ידו. "אני בטוחה שאימא שלי עדיין מתכוונת להגיע. היא ממש אוהבת טקסי סיום, חתונות ומסיבות להולדת תינוקות. בעצם, כל מה שקשור לחגיגות."

"אימא שלי גם הייתה כזאת," הוא אמר בחיוך עצוב. "יום אחד

אארגן לה מסיבת הפתעה ענקית על כל מה שעשתה בשבילי."

הוא דיבר על אימא שלו בתערובת מעניינת של עבר והווה שסיקן אותי. "אימא שלך עדיין... בסביבה?"

הוא הסתכל למטה על הקפה שלו. "היא בכלא."

"אני מצטערת לשמוע את זה."

"זו אשמתי. אבל אני מתכוון לתקן את המצב."

"אני בטוחה שהיא ממש גאה בך", אמרתי.
חיוכו התרחב עכשיו. "היא גאה. ממש גאה."
ידעתי מיד ראשונה כמה טוב מרגישה גאווה הורית ואז הרגשתי
עוד דקירת כאב.
אלן הציץ לעבר שעונו והזעיף את פניו. "אני חייב לחזור. יש לי
עוד מבחן מחר בבוקר."
"אתה בטוח? השלג נראה כאילו הוא מתחיל לרדת בכמויות."
"הכבישים הראשיים פנויים ויש לי ג'יפ", הוא הרגיע אותי.
ליוויתי אותו לעבר הדלת. "היה ממש נחמד לפגוש אותך, אלן."
"גם אותך, סלואן."

נופפתי לאלן לשלום ונותר לי בדיוק די זמן לנקות את ספלי הקפה
ולהתחיל לבכות לפני שפעמון הדלת צלצל שוב. הצלצול עדיין הדהד
ברחבי הבית כשאגרופים נקשו בעליזות על דלת העץ.
"ברצינות? בחורה לא יכולה כבר לעבור התמוטטות נפשית
בשקט?" מלמלתי לתוך ממחטת נייר לחה.
"תני לנו להיכנס לפני שהתחת שלנו יקפא למוות", צעקה לינה
מבעד לדלת הכניסה.
"הבאנו חיבוקים וטקילה", קראה נעמי.
"נעמי הביאה חיבוקים. אני הבאתי טקילה", תיקנה לינה.
"שיט", מלמלתי מתחת לאפי לפני שתחבתי את ראשי מתחת לכרוז
המטבח כדי לשטוף את סימני הבכי.
הן נכנסו לבית כמו שתי מערבולות אנרגטיות ויפהפיות, נושאות
איתן שקיות קניות ומבטים מרחמים. לינה נראתה זוהרת במעיל גשם
עטור פרווה כבחול רויאל ומגפיים עם שוליים מפרווה. נעמי הייתה
יפה בז'קט נפוח בצבע רודר ומחממי אוזניים.
"למה אתן פה?" שאלתי כשהסירו מהן את השכבות החורפיות.
"לוסיאן הלשין ואמר שאת נמצאת הלילה לבד ולא אצל אחותך",
הכריזה נעמי בעליזות, הקוקו השוכב שלה מקפץ לכל עבר.

"איזה בן זונה מתערב."

"אל תדאגי. נעמי נקמה בו ושלחה אליו את האחים מורגן כדי להרוס את בדידותו," הבטיחה לי לינה.
 "לא מרסתי את בדידותו. דאגתי שתהיה לו התמיכה הרגשית שאולי הוא זקוק לה," תיקנה נעמי.

"צריך שיהיו לך רגשות כדי להזדקק לתמיכה רגשית," ציינתי.
 "לוסיאן עצוב מהמוות של אבא שלך. הם היו קרובים," אמרה נעמי.
 רציתי להתווכח, להטיל ספק בדבריה. אבל לא הייתה לי אנרגיה. במקום זאת, שיניתי את הנושא. "איפה וויילי?"
 "גאונת הטכנולוגיה הקטנה שלי ישנה אצל לייזה ג'יי כדי לתקן שוב את הטלוויזיה החכמה שלה," הצהירה נעמי.
 חרא בריבוע. אם יש סידורי שינה לילדה, אני לא נפטרת מהן כל כך בקלות.

נעמי החליקה את זרועה סביב כתפיי וכיוונה אותי אל המדרגות.
 "למה שלא תעלי למעלה ותתקלחי? אנחנו נכין את ארוחת הערב."
 גורשתי בכוח למעלה, והלכתי לאורך המסדרון מחופה העץ בקומה השנייה לחדר השינה שלי, שם עשיתי את המקלחת הכי ארוכה בהיסטוריה של הצנרת הפנימית. במחצית השעה הראשונה של המקלחת התמהמהתי בצורה פאסיבית אגרסיבית בתקווה שחברותיי ישתעממו ויעזבו. אחרי שהתברר שזה לא עומד לקרות, על סמך ריחות השום שנישאו באוויר לתוך חדר האמבטיה, העברתי את מחצית השעה השנייה בבכי שקט עד שהרגשתי שרוקנתי לתוך הביוב מספיק רגשות, ואני יכולה להיראות מאופסת למשך כמה שעות.

סירקתי את שערי הרטוב ונכנסתי לחדר השינה שלי, זוחלת אל מושב החלון. בחוץ, השלג המשך לרדת. המסחרית של נוקס חנתה בשביל הגישה של לוסיאן. קיוויתי שהחברה שנכפתה עליו כפעולת תגמול מאמללת אותו.

בטני גרגרה והבנתי שלא אכלתי מאז משלוח הבוריטו של לוסיאן הבוקר. מלבד הצי'פס שגנבתי מהצלחת שלו... ומתוך השקית במכונית. חזרתי לחדר האמבטיה, מרחתי קרם לחות וירדתי בניגוד לרצוני אל המטבח.

החברות שלי ציפו פיצות קפואות מהסופרמרקט ברוטב חריף ופלפלים צהובים קטנים – האהובים עליי. שתי חבילות של בצק עוגיות היו מונחות על הדלפק, וגם שלוש שקיות צ'יפס, ומגוון מטבלים. נראה שנעמי הביאה את כל המרכיבים להכנת המרגריטות של ה'הונקי טונק', אותן היא מזגה לתוך חמש כוסות בגודל של דלי. "שום דבר לא מרמז על אבל כמו המרגריטות של אחרי הלוויה", ציינתי.

"האבל נראה בדיוק כמו שאת רוצה שייראה," התעקשה נעמי. היא החליפה את בגדיה ולבשה עכשיו מכנסוני פיג'מה תרמיים אדומים עם חולצה בעלת שרוולים ארוכים תואמת וגרביים פלומתיים בגובה הברך.

"זה יכול להיות השתכרות ויציאה לגלוש בשלג באחת לפנות בוקר או שזה יכול להיות פיצה, עוגיות וצפיית בינג' של Cougar Town," אמרה לינה. גם היא החליפה לפיג'מה, אבל שלה הייתה שחורה ומשיית. כפכפיה הרכים למראה התהדרו בפרווה מזויפת, ומיאור-מיאו נעצה בהם מבטים מאמצע השולחן הפינתי של ארוחת הבוקר. הלכתי לשם וליטפתי את גבה של החתולה. היא צנחה על צידה ברטינה וקיבלה את חיבתי בחוסר רצון.

"אתן לא באמת מוותרות על סקס של סופת שלגים עם הגברים שלכן כדי להיות איתי הלילה, נכון?" שאלתי את החברות שלי. "את לא צריכה להיות לכד הלילה," התעקשה נעמי, מושיטה לעברי מרגריטה.

"אני אוחבת להיות לכד," התווכחתי. להיות לכד משמעו שאין צורך להעמיד פנים שאני בסדר. להיות לכד משמעו שאפשר להיות רגשניים ולא מאופסים ללא נוכחות של עדים. "את מוזמנת להיות לכד איתנו," הכריזה לינה. "חשבתי שאת בצד שלי."

חיוכה היה חד ועיניה נצצו. "את יכולה להאשים רק את עצמך. את ונעמי הכרחתן אותי לוותר על סגנון החיים שלי, של הזאבה הבודדה." "מבחינה טכנית, המקום הראשון הולך לנאש. אבל סלואן ואני בהחלט זוכות במדליית הכסף," הסכימה נעמי.

"אז את אומרת שאני לכודה במעגל התלות הזה?" שאלתי, מרימה את המרגריטה שהוגשה לי.
 לינה הנהנה. "כן. בהחלט. כדאי שתיכנעי עכשיו."
 הפיצה באמת הריחה מעולה. וזה בטח יהיה חוסר נימוס משווע אם לא אשתה לפחות קצת טקילה. "טוב, אם אתן כבר כאן..."
 לינה הניחה שני משולשים על צלחת נייר והושיטה לי אותה. לקחתי אותה והגנבתי נגיסה חמימה ומלאת גבינה, בזמן שחברותיי ארגנו לעצמן את האוכל שלהן על צלחת.
 פעמון הדלת שוב צלצל.
 "לכו מפה," קראתי.
 אבל קולי לא נשמע על רקע הצעקות העליונות של נעמי ולינה,
 "פתוח!"

כולנו היינו באמצע הדרך לדלת, כשהיא נפתחה והחבר הכי טוב של נעמי, סטפן ליאו, ובן זוגו הספר האופנוען, ג'רמיה, נכנסו פנימה. עם הסוודר והז'קט שלו סטף נראה כאילו הרגע סיים צילומים למותג אופנה יוקרתי קלאסי. לעומתו, ג'רמיה נראה יותר כמו אופנוען היפסטר חתיך עם קוקו גברי, מגפיים שחוקים, מכנסי ג'ינס צמודים וטישירט של דיוויד בואי.

"גברות. אני רואה שהתחלתן בלעדינו," אמר סטף.
 "אמרתי לך שקוד הלבוש הוא נינוח," הקניטה אותו נעמי.
 "אתה נראה כאילו לדוד העשיר שלך בארטולמאו יש יאכטה שעוגנת במרתה'ס ויניארד," ציינתי.
 "את מכירה את סטף. אין לו בגדים יום-יומיים," אמר ג'רמיה בחיבה כששניהם השילו את מעיליהם.
 "אין שום דבר לא בסדר בלהיראות טוב. עכשיו, אני מאמין שהובטחה לי מרגריטה בגודל של הפנים שלי," אמר סטף.
 "למישהו יש טעם טוב," אמר ג'רמיה, מוציא את המעיל של לוסיאן מהארון.

"מרשים מאוד. למי שייך כל היופי הזה?" התעקש סטף לדעת, מלטף בידו את הקשמיר.
 חרא.

"לאף אחד, אמרתי במהירות.
"זה של ברברכי?" שאלה לינה, מושיטה ידה אל התגית. "בבקשה
תגיד לי שאת שוכבת עם מישהו שיש לו טעם ממש טוב."
הייתי צריכה פשוט להשאיר את המעיל הדפוק הזה על דלפק
המטבח הדפוק שלו.

נעמי קברה את פניה בבר. "רך כל כך! והריח מדהים." ראשה
התרומם, קמט עולה על פיה. "ומוכר."
סטף, ג'רמיה ולינה רחרחו את המעיל.
"לוסיאן," הם אמרו פה אחד.
כל העיניים חזרו אליי.

הפניתי אליהם את גבי ולקחתי את המרגריטה והפיצה שלי לסלון,
שהיה דחוס בריהוט לא תואם, קמין בגובה שני מטרים וארונית צפופה
עמוסה בהיסטוריה משפחתית.

החברים שלי הלכו בעקבותיי כמו להקת ברווזונים מוכי כלבת.
"בבקשה תגיד לי שאמצא את התחתונים שלו למעלה מתחת
למיטה שלך," אמרה לינה.

"בבקשה תגיד לי שאת בקושי יכולה ללכת כי הוא שחרר את
מצבור הטסטוסטרון הגברי והמרוכז שלו עלייך," סטף התעקש לדעת.
"בבקשה תגיד לי ששניכם הבנתם סוף-סוף איך אתם באמת
מרגישים זה כלפי זה!" צווחה נעמי.

צנחתי על כורסת פסים, שישבנים משפחתיים ריככו אותה במשך
שני עשורים, מניחה את הארוחה והמשקה שלי על שולחן הצד המצופה
בפליז. "אלוהים אדירים, חבורת מוזרים שכמוכם. הוא נתן לי ללבוש
את המעיל שלו הבורק כי היה קר, והוא רצה שיהיה לי מספיק חם
להקשיב לו צועק עליי."

נעמי השתנקה. "הוא צעק עלייך בלוויה של אבא שלך?"

"זה נשמע מאוד סביר," אמר ג'רמיה.

לינה נרתעה. "כן, הוא לא בדיוק ידוע כאדם חם ונעים במשרד."

"האיש הזה יצעק עליי בלוויה שלו עצמו," ציינתי.

"הסיפור הזה קיבל עכשיו תפנית עלובה וחסרת כל עניין. אני הולך

לקחת את המרגריטה הזאת," הכריז סטף והלך לעבר המטבח.

"על מה הוא צעק עלייך? את רוצה שאבעט בתחת שלו מחר בעבודה?" שאלה לינה.

לינה עבדה בעבר כחוקרת ביטוח. היא התפטרה מעבודתה, שלעיתים קרובות הייתה כרוכה בסיכונים וכללה הרבה נסיעות, וכעת עבדה כיועצת במשרה חלקית בצוות של לוסיאן, בזמן שהיא ונאש תכננו את החתונה שלהם.

"אני יכול 'בטעות' לגלח את כל הראש שלו בפעם הבאה שיבוא להסתפר," הציע ג'רמיה.

"הייתי מעדיפה לבעוט לו בתחת ולגלח לו את הראש בעצמי. מה הצוות שלו חוקר בכלל? דרכים לענות תינוקות פנדה?" שאלתי את לינה, מקווה לשנות את הנושא.

"עדיין לא הכניסו אותי למעגל הפנימי. אבל עד עכשיו, אין רמזים לעינוי תינוקות פנדה." היא התרווחה לפני הקמין על הכורסה הכחולה המשירה כדורי צמר, ושלשלה את רגליה מעל מסעד הכורסה.

נעמי התמקמה על הספה ליד שולחן הקפה העשוי קרשי עץ, וסידרה בקפידה את תחתיות הספלים בין ערמות ספרים ומגשי נרות. סטף חזר עם שתי מרגריטות ענקיות והושיט אחת לג'רמיה. הם הצטרפו לנעמי על הספה, כשג'רמיה מניח בנינוחות את זרועו סביב כתפיו של סטף. כולם בהו בי בציפייה.

אם הם רצו סיפורים על לוסיאן, הם הגיעו לאישה הלא נכונה. "מה?" שאלתי בעצבים.

"ניתן לך שתי אפשרויות. או שתדברי על אבא שלך או שתדברי על אבא בחליפה," אמר סטף.

"אני חושבת שהגיע הזמן שאני אקים משפחה משלי." פלטתי את המילים ומייד דחפתי משולש פיצה לפי כדי למנוע ממני לדבר שוב. לינה נחנקה מהמרגריטה שלה.

"אפשרות מספר שלוש, אם כן," אמר ג'רמיה, גבותיו מזדקרות.

"מה הסיבה שהתחלת לחשוב על זה?" שאלה נעמי.

משכתי בכתפיי והמשכתי ללעוס בתוקפנות.

"אל תעני. אנחנו ננחש," הציע סטף. "בואו נראה. סלואן החליטה

שהגיע הזמן להקים משפחה משלה כי היא כבר בהיריון ממיליארדר איטלקי נוסע בזמן.

"אני רואה שנתת הזדמנות לספר השמע שהמלצתי לך עליו, אמרתי, פי מלא בפניצה.

"אולי זה רק מפני שהיא בסוף שנות השלושים לחייה, וגניקולוג בעל כוונות טובות אמר לה ש'זה עכשיו או לעולם לא', הציעה נעמי, מציצה למטה לעבר צלחתה.

"בינגו, אמרה לינה והצביעה על נעמי עם שאריות בצק הפניצה שלה. "תראה, סטף. לך ולג'ר יש זין, שיורה זרע. לזרע אין אותה תאריך תפוגה שיש לביציות. ככל שנחכה יותר לעשות ילדים, כך יהיה לנו קשה יותר להיכנס להיריון. אם היית הטרוסקסואל, יכולת לבצע בדיקות איכות בוואגינות של בנות עשרים ומשהו ביום הולדתך השמונים."

סטף העווה את פניו ולקח לגימה דרמטית מהמרגריטה. "איכס, מגעיל."

"את רוצה להתחיל משפחה או שאת מרגישה שאת צריכה להתחיל משפחה?" נעמי שאלה אותי.

"אני חושבת שאני רוצה," אמרתי. "החזקתי את התינוקת של בת הדוד שלי היום בלוויה, וזה כנראה התניע משהו בביציות הרדומות שלי, או משהו כזה. אימא ואבא רצו יותר מכל דבר אחר שתהיה להם משפחה גדולה ומבולגנת בת כמה דורות. אבל אבא הצליח ליהנות רק מנכדה אחת לפני שמת כי הייתי עסוקה מדי בלהיות נהדרת בעבודה שלי."

"אשמה היא לא סיבה טובה להקים משפחה, ספרנית קטנה וסקסית שלי," ציין סטף.

ג'רמיה הנהן. "אני חייב להסכים עם סטף. ולא רק מפני שאנחנו יוצאים. משפחה היא סיפור גדול."

ג'רמיה היה אמור לדעת. הוא הגיע ממשפחה לבנונית גדולה וקולנית.

"אני לא רוצה תינוק בגלל רגשות אשם," אמרתי בלעג. "פשוט השקעתי כל כך הרבה זמן כדי לבנות את הצד המקצועי בחיי, ושכחתי

בכלל מהצד האישי. אני רוצה בעל חתיך שמשפשף את כפות רגליי על הספה ויודע שאני שמה רוטב חריף על הפיצה. אני רוצה להתלונן על בזבז שכתות בכוקר במשחקי פוטבול ולאפות עשרות קאפקייקס בחצות כי הילדה הכמעט מתבגרת והמאוד אנוכית שלי שכחה להגיד לי שהיא נירבה אותי."

"יש לך מועמדים פוטנציאליים לתפקיד האבא של התינוק?"
שאלה לינה.

"בראש סדר העדיפויות שלך יש בן זוג או תינוק?" נעמי המעשית תמיד שאלה ברזומנית.

לגמתי מהמרגריטה, מהורהרת. "מבחינה אידיאלית? בן זוג. אבל באמת יש לי זמן לפגוש מישהו, להכריח אותו להתאהב בי ואז להיכנס להיריון לפני שהביציות שלי הופכות לכדורי אבק קטנים? ואז, אם אעשה ילדים קודם, אני עלולה להגביל את היצע הדייטים שלי ולהחמיץ את הבעל המושלם. מצד שני, אם בחר נרתע מילדים, אז הוא לא יהיה סוג הבעל שאני רוצה."
החשובים האלה היו מתישים.

העניינים היו פשוטים בהרבה לו יצאתי מהדלת ופגשתי את הבחור המושלם. אבל במציאות, אם הייתי יוצאת מהדלת, הגבר היחיד שהייתי נתקלת בו היה איש נרגן בחליפה. הגבר שאהבתי לשנוא.
"אוקיי, זה הרבה לעכל," אמרה לינה. "בואי נתקדם צעד צעד. את נמצאת באיזו אפליקציית דייטים?"
"לא."

"ברצינות?" שאל סטף. הוא וג'רמיה החליפו כמה מבטים נבוכים.

"איך את פוגשת גברים?" שאל ג'רמיה.

"אני לא יודעת. באופן טבעי?" היססתי.

"טוב, בתקופה הנוכחית פגישות מקריות לא עושות את העבודה,"

הכריזה לינה.

"הייתי רוצה לציין שאת פגשת את הארוס שלך כשהגעת לעיירה

ונישקת את אחיו." פניתי אל נעמי וסטף. "ואתם שניכם נפגשתם עם

הגברים שלכם כשנכנסתם לבית הקפה ולמספרה, בהתאמה."

סטף הטח את כוסו לעברי. "אז את יכולה ללכת לכל מוסד קיים

ולנשק כל אחד עם זין ברדיוס של מאה קילומטר, או פשוט להוריד אפליקציה וליצור פרופיל אישי מעלף." נאנחתי.

"יש מישהו פה בעיירה שהיית שוקלת לצאת איתו לדייט?" שאלה נעמי, העט שלה מוכן על הנייר.

"מאיפה השגת את הפנקס הזה?" שאלתי.

"היא סוחבת אותו בנרתיק הצמוד לירכה," הקניט סטף.

שפשפתי את פניי בידיי. "אני אפילו לא יכולה לחשוב על גבר אחד פה בעיירה שארצה לשכב איתו. את כל מי שקרוב אליי בגיל, אני מכירה עוד מהגן. בלי להעליב, ג'רמיה."

הוא קרץ. "אני מבין. קשה להימשך לבחור אחרי שראית אותו מחטט באף ומורח את הנזלת שלו על דגם תרנגול ההודו שיצר לחג ההודיה."

"מה לגבי אבא בחליפה?" שאל סטף.

פתחתי את אצבעותיי מעל עיניי כדי לבהות בו. "לא בגלגול הזה."

"תני לי שלוש סיבות טובות," הוא אתגר אותי.

שמטתי את ידיי. "הוא גס רוח בצורה שלא תיאמן. הוא אנוכי. הוא כל כך עקשן ושתלטן עד שהכול צריך להיעשות בדרכו או שהוא משתגע לגמרי. יש לו קטע של להיות עשיר וכוחני, מה שאומר שהוא מושחת לגמרי. הוא מעורב בפוליטיקה. ולא מהסוג של 'אני רוצה לשנות את העולם'. אלא מהסוג של 'אני רוצה שעוד מניאקים עשירים וכוחניים יהיו חייבים לי'. הוא לא מסוגל להתחבר לעוד בני אדם כי הוא רבוט חסר נשמה, שמטרתו היא לעשות כמויות מסחריות של כסף בשבילו, כדי שיוכל לאגור הכול כמו מלך הגובלינים."

הקהל שלי מצמץ לעברי.

"עוד משהו?" שאלה לינה, מנסה כמיטב יכולתה להסתיר את

הנאתה.

"כן. המעיל הטיפשי הזה שווה יותר מהג'יפ שלי," אמרתי, מצביעה

אל ארון המעילים. "בדקתי בגוגל."

השתררה דממה שנמתחה עוד ועוד. "אז נשים את לוסיאן ברשימת

הלא באים בחשבון," אמרה נעמי לפני שכתבה משהו בפנקס שלה.

"בסדר. אני אוריד אפליקציית היכרויות," הסכמתו.
 "זו הבחורה שלי. אני אהיה המומחה שלך ל'החלקה ימינה,'" התנדב סטף.
 "אני אהיה היועצת הסטרייטית שלך ל'החלקה ימינה,'" אמרה לינה, מנופפת בכוס המרגריטה שלה לכיווני.
 "אני לא רוצה להניח שום הנחות. האם האדם המתאים הוא בטוח גבר?" שאל אותי סטף.
 "אף שלא אהסס לרגע להתמזמז עם אלישיה קיז אחרי שתשיר לי בלדה, אני לא יכולה לחיות בלי זין."
 "גבר עם זין," נעמי אמרה בקול ורשמה עוד משהו. "מה עוד את מחפשת בגבר?"
 "אממ, אני מתארת לעצמי שהוא צריך להיות מצחיק וטוב לב ונדיב. וזה יכול להיות נחמד אם הוא בעניין של גינון ויעזור לי עם החצר. כמובן שהוא צריך לאהוב ילדים... וספרים." החתולה נכנסה לחדר. טפחתי על מסעד הכיסא שלי. מיאו-מיאו ירתה לעברה מבט לעגני ויצאה החוצה כאילו העלבתי אותה. "וחתולים רעי מזג," הוספתי.
 "עוד משהו?" שאלה לינה.
 "טוב במיטה. ממש טוב במיטה," הוספתי. "ואני די בעניין של משקפי קריאה."
 סטף נאנח בהסכמה. "חנונים חתיכים הם כאלה מדליקים."
 "יהיו לך תינוקות חנונים קטנים ויפהפיים," ניבאה נעמי, מצמידה את הפנקס לחזה שלה.
 "אני צריכה עוד פיצה."
 "אני צריך עוד מרגריטה," אמר סטף.
 "אני אכין תערובת חדשה ואביא לפה את הפיצה," התנדב ג'רמיה. ארבעתנו צפינו בישבן המרהיב שלו כשיצא מהחדר.
 "יופי של מציאה," לינה אמרה לסטף.
 הוא נאנח. "אני יודע."
 "אוקיי. אני חושבת שאני רוצה לדבר על משהו הקשור לאבא שלי," הצהרתי.

"חכי רגע. בואי נסדר את האווירה," אמרה לינה לפני שהכתה אותי בפנים בשמיכה.

נעמי לחצה על השלט של הקמין ואז התהלכה ברחבי החדר, מדליקה את הנרות שפיזרתי בכל מקום. סטף דחף לכיווני קופסת ממחטות נייר. כולם התיישבו מחדש ובהו בי בציפייה. "אתם זוכרים שדיברנו על להתחיל איזו עמותה למען הקהילה עם הכסף שנשאר ממכירת הבית שלך בלונג איילנד?" שאלתי את נעמי.

היא הנהנה, העט שלה מרחף מעל הפנקס. "טוב, אז אבא השאיר למייב ולי קצת כסף וחשבתי איך אוכל להשתמש בו. מה אם נקים איזה מיזם של סיוע משפטי בחינם?" עיניה של נעמי ריקדו לאור האש. "אני אוהבת את זה!" "אנחנו יכולות לארגן עורכי דין מקומיים שיספקו שירותים פרו-בונו. הרבה חברות גדולות מעודדות את העובדים שלהם לעשות כמה עבודות בחינם. הם ישמחו לקבל את יחסי הציבור החיוביים," ציינה לינה.

נעמי ואני חלקנו חיוך ידעני.

"מה?" שאלה לינה.

"אמרת 'אנחנו', אמרתי.

היא העוותה את פניה. "תשתקי. אל תתני לי סיבות להתחרט על זה שנעשיתי חברה שלך, קוץ בתחת שכמוך. חוץ מזה, הבונוס האחרון שלי היה ענק באופן מכיך. אני מניחה שלא אסבול אם אתרום חלק ממנו למטרה טובה."

"מעולה. עכשיו איראה כמו סקרוג' מק'קמצני אם לא אפתח את הארנק," התלונן סטף.

"לא נשפוט אותך," הבטיחה נעמי.

"כן, אנחנו כן," אמרתי.

"בסדר. גם אני אתרום. אבל אני מקווה שאתן יודעות שזה אומר שאני מצמצם את תקציב הנדל"ן שלי." "איזה תקציב נדל"ן?" שאלה לינה.

סטף משך בכתפיו והסתכל על מגפי הזמש שלו. "אני אולי סוג

של מתחיל כנראה לשקול את הרעיון להעלות את נושא המגורים המשותפים עם ג'רמיה מתישהו.

נעמי פלטה צווחה קולנית ומייד הושתקה על ידי סטף. הוא הסתכל בבהלה מעבר לכתפו ולכיוון רעשי הבלנדר. "תסתמי, וויטי."

"סליחה," היא לחשה, עיניה נוצצות.

"ידעתי שהיחסים שלכם נעשו רציניים מאז שאתה נמצא פה כל הזמן," ציינה לינה.

"טוב, הם רציניים בשבילי אבל אני לא יודע עד כמה זה המצב בשביל הספר המזוקן והחתיך שהוא החבר שלי."

"הוא משוגע עליך," התעקשה נעמי, קולה עדיין צווחני. "אתם שני גברים חתיכים שמאוהבים בטירוף זה בזה," אמרתי, שומרת על קול נמוך.

סטף נראה ברזומנית מלא תקווה וכמי שעומד להקיא. "לא באמת דיברנו על העתיד. אבל אני רוצה שיהיה לנו כזה. מה אני עושה? שואל אותו אם אוכל לעבור לדירת הרווקים שלו, שדרך אגב, נראית כאילו רוהטה על ידי חבורת אופנוענים מרדנים חולי נפש? ברצינות, למי יש שולחן סלון עם משטח מצופה ביהלומים? אי אפשר אפילו להעביר עליה כוס יין מצד לצד. חוץ מזה, הוא לא יחשוב שאני איזה סטוקר מטורף אם אשאל אותו 'הי, אני יכול לעבור לגור איתך?'"

"למען האמת, זה שאתה מבלה פה חמישה-עשר ימים בחודש, כשמבחינה טכנית אתה גר בניו יורק, זה הרבה יותר מטורף וסטוקרי מלקנות פה בית," ציינתי. "אני באמת לא מאמינה שנתת לי לקשקש על השחלות שלי ועל האבא המת שלי לכל כך הרבה זמן בלי להעלות את הנושא הזה."

סטף השמיע נחרת בוז. "אני יודע. אלוהים, סלואן. תפסיקי כבר כל הזמן למקד את השיחה באבא שלך שמת לא מזמן."

כולנו עדיין צחקנו כשג'רמיה חזר עם הבלנדר והפיצה. "מה כל כך מצחיק?" הוא שאל, מושיט לי מגש פיצה שלם. "אה, רק סיפרתי לכולם מה נוקס עשה בסערת השלג האחרונה," נעמי אמרה בתמימות.

מארבים ומלאכים

לוסיאן

"ההצגה מתחילה," אמר נאש, מסתיר פיהוק כשעוד קרב יריות השתולל על המסך.

מבטי נשלח אל המחשב הנייד שעל ההדרום. דלתה הקדמית של סלואן הייתה פתוחה, וממנה הגיחו חמישה מבוגרים עטופים מכף רגל ועד ראש, מטופפים על קצות אצבעותיהם ויורדים במדרגות המרפסת. הצללית הקטנה ביותר הסבה את תשומת ליבי. בדיוק כמו תמיד. "אשתי מתעקשת שהם מתכוננים לשינה," אמר נוקס, מרים את הטלפון שלו.

"אשתך והארוסה שלי הן שקרניות יפהפיות," אמר נאש, מתרומם ומתמתח.

הכלבים התעוררו על הספה, חשים בפעילות סביבם. "השעה אחת-עשרה בלילה, ובחוף משתוללת סערת שלג. לכמה צרות הן כבר יכולות להיכנס?" שאלתי.

"לא הייתי מתפלא אם הן יפרצו למתקן גרעיני," מלמל נוקס, הולך אל המבואה.

נאש הלך בעקבותיו. "אין רגע דל," הוא אמר בחיבה. צפיתי בהם מקרטעים ומרדים לעבר הבית שלי. נאנחתי ושפשפתי את ידי על ירכי. וויילון הציץ לעברי מתחת לאוזן אחת ארוכה ונפולה, עיניו החומות והעצובות מתחננות שאישאר על הספה כדי שהוא לא ייאלץ לצאת החוצה.

"סליחה, וויילון," אמרתי לכלב והלכתי בעקבות האחים לבית מורגן.

"אתה מצטרף אלינו לקרב עם הנשים?" שאל נאש, נועל את מגפיו.

"אתם במיעוט, ציינתי." "הציוד שלי נמצא בחדר השירות. אפגוש אתכם בחוץ."

"תחזיק מעמד, " אמר נוקס, שהציץ דרך החלון הצדדי. "הם מאחורי הטנדר שלי. אני לא רואה מה הם עושים."

"זה מריח כמו מארב, " אמר נאש, לובש את מעילו.

נשמעה רטינה ואז חבטה ואז עוד חבטה קטנה יותר מכיוון הסלון. שני הכלבים הופיעו. וויילון נראה מעוצבן מכך שהפריעו לו בשנתו. פיפר נראתה נרגשת להיכלל בהתכנסות הגברית.

"מארב? חזרתי על דבריו.

"יכול להיות שהתחבאתי בגג המרפסת בסערת השלג האחרונה, הכנתי מלאי כדורי שלג וכיסחתי את ווייליי ונעמי כשחזרו הביתה מהקניון, " אמר נוקס.

אהבה הופכת גברים למטומטמים.

הטלפון של נוקס האיר בידו. הוא גלגל את עיניו והפנה לעברנו את המסך.

נעמי: כרגע ראינו דוב בחוץ! הוא רץ לכיוון הבית של לוסיאן! אתה רואה אותו?

"מארב, אין ספק, " אמר נאש, מושך את כובע הצמר של מחלקת המשטרה של נוקמאאוט מעל ראשו.

"אני לא יכול להאמין שג'ר נמצא שם יחד איתן. הוא אמור להיות חבר שלי. " נוקס השמיע אנחת גבורה. "נראה לי שכדאי שאתעמת לבד עם כיתת היורים."

"אני לא יכול לעמוד בצד ולהסתכל על זה קורה, " התעקש נאש, מכה בכתפו של אחיו. "אני לא רוצה לבלות את השבוע הבא בהקשבה לתלונות שלך על כוויות הקור שעל הפנים הקפואות הטיפשיות שלך. " לי, מצד שני, לא הייתה שום בעיה לראות את נוקס חוטף שלג בפנים משלוש נשים נקמניות... ומסטף וג'רמיה. אבל התכוונתי לעשות את זה מהשורה הקדמית.

"אנחנו יכולים להשתמש בדלת הצדדית של המוסך, " הצעתי.

פניו של נוקס התבהרו. "נאגף אותן. זה ילמד אותן לקח!"
הלכנו אל חדר השירות, הכלבים בעקבותינו, ושם התחמשתי.
בחניה, נוקס הציץ לעבר הכפפות שלי ונחר בבוז. "אני לא מאמין
שאתה נכנס לקרב כדורי שלג עם כפפות נהיגה מעוצבות ודפוקות."
הסרתי כפפה אחת וסטרתי לו איתה. הצריכה כנראה עומעמה על
ירי הזקן העבה שלו. "אל תיתן לי סיבה להזמין אותך לדרו-קרב. הזרוע
שלי חזקה משלך," הזהרתי אותו.

"עד כמה שאני נהנה לראות מישהו סוטר לאחי, אם לא נצא לשם
בקרב, הן ינסו לגנוב את הטנדר שלך ולעשות שמיניות על הכביש,"
אמר נאש, מחווה לעבר הדלת.

"בסדר. הינה התוכנית," אמר נוקס. "אנחנו יוצאים החוצה, לוקחים
דקה כדי ליצור מאגר נשק ואז תוקפים."

"נשמע טוב," הסכים נאש, קצת יותר מדי בשמחה.
פה חשדתי. אהבתם ונאמנותם של האחים מורגן הייתה עמוקה,
אבל הם עדיין התנהגו כמו קוץ תמידי והיפראקטיבי בתחת כשאיש
לא הפריע להם.

נוקס החווה לעברנו שנהיה בשקט ופתח את הדלת הצדדית.
זמן שהציץ החוצה, נאש פנה אליי והעביר את אצבעו לרוחב גרונו.
ואז הוא עשה תנועות של יצירת כדור שלג ופגיעה בראשו של אחיו
באמצעותו.

הרמתי את שני אגודליי למעלה.
"אתה רואה משהו?" לחש נאש לנוקס.
"חשוך ויורד שלג מזוין. כל מה שאני רואה זה ערמת חרא לבן,"
נוקס נהם בתגובה.

"תתאמץ יותר," הציע נאש לפני שהושיט יד אל כיסו, שולף את
הטלפון שלו ושולח הודעה למישהו. כנראה לארוסה שלו. הוא חיך,
והחזיר את המכשיר לכיסו. "בואו נזוז," הוא אמר.
"אני בנקודה," התעקש נוקס.

"אז תוציא כבר את התחת שלך מהדלת כדי שנוכל להתחיל לאסוף
שלג, מטומטם," אמר לו אחיו, דוחף אותו החוצה מהדלת.
יצאתי בעקבותיהם לתוך הלילה הלבן. חמישה-עשר סנטימטרים

של שלג כיסו את הקרקע, אבל לא הצליחו להסוות את הצחקוקים שהגיעו מחזית הבית.

וויילון ופיפר טופפו החוצה. הבאסט האונד הצמיד את אפו לקרקע ומייד יצר שביל אל הגדר שהפרידה בין המגרש שלי לשל סלואן. הוא הרים את רגלו, וכמעט השתיך על פיפר הסקרנית שהלכה בעקבותיו. נוקס התכופף בשלג והחל ליצור כדורי שלג בקדחתנות. "פשוט תכינו הכי הרבה שתצליחו לסחוב," הוא אמר לנו בשקט. נאש עשה כמוהו.

אני, עם זאת, יצאתי לקרב עם תוכניות גדולות יותר מאשר קומץ עלוב של כדורי שלג. חזרתי לחניה ולקחתי דלי פלסטיק צהוב שהיה מונח על המדף. בחוץ, גררתי אותו על הקרקע, ממלא אותו בתנועה אחת.

"וויילון, בוא הינה," ציווה נוקס. הכלב היה מכוסה בשלג והיה לו מבט מטורף בעיניים. נוקס החזיק את לסתותיו של הכלב בין ידיו. "לך תביא את אימא." וויילון התעטש ושמענו את הצחקוקים נפסקים לפתע. "לבריאות," נשמעה לחישה בקול הבריטון העמוק של ג'רמיה. "לא התעטשתי," הגיבה נעמי. "אבל תודה בכל זאת." "חברים, תשתקו או שהם ישמעו אותנו," היסתה אותם לינה בקול אפילו רם יותר.

"לך, וויילון," לחש נוקס, דוחף את הכלב לחזית הבית. "תמצא את אימא."

נאש הסתכל מטה, אל פיפר שעמדה על בהונות מגפיו, כנראה בתקווה שירימו אותה ויחסכו ממנה את ההשפלה של השלג. "שמעת את הרוד שלך. לכי תמצאי את אימא."

שני הכלבים רצו בשלג ופנו סביב חזית הבית, כשהם נובחים בטירוף.

"בואו נלך," נוקס אמר בזעף.

"נתראה בצד השני," הבטחתי.

נוקס הלך מסביב לבית וזכה במטח חזיתי של כדורי שלג לפני שהספיק לזרוק את שלו.

כשנאש זרק בהתלהבות את התחמושת שלו על גבו של נוקס, מקדיש תשומת לב מיוחדת לראש ולתחת שלו, נשמע גל צחוק היסטרי.

הלכתי אל נוקס, החזקתי את הדלי מעל ראשו ורוקנתי אותו עליו. נעמי התמקמה מאחורי הטנדר של נוקס, עשרות כדורי שלג מסודרים בערמה לרגליה. ג'רמיה תיעד את הרגע בטלפון שלו, בזמן שסטף עמד לידו מחזיק את המרגריטה הכי גדולה שראיתי אי פעם בידו הפנויה. סלואן ולינה השתרעו על השלג, צוחקות, בזמן ששני הכלבים מלקקים בקדחתנות את פניהן.

היה משהו בסיסי, ארצי, בצחוקה הצרוד של סלואן. היא לא צחקה ככה בקרבותי. כבר לא.

נעמי פלטה צחוק רועם. "אתה נראה כמו יטי, איש השלג הנורא," היא קראה לבעלה. זה היה תיאור הוגן. זקנו של נוקס היה מכוסה כולו בשלג.

נוקס יצא מהשיתוק שלו, הרים את זרועותיו ונהם. אשתו צווחה וניסתה לברוח אבל נוקס תפס אותה מאחורי הטנדר ועטף אותה בחיבוק נוטף שלג. הוא שפשף את פניו בצווארה החשוף, גורם לה לצרוח בקול גבוה יותר.

"זאת תמונה למזכרת," טען ג'רמיה, מצלם בשטף. נאש משך את לינה לעמידה, והיא המשיכה לצחוק. "את מריחה מטקילה ומהחלטות גרועות," הוא אמר.

היא כרכה את זרועותיה סביב צווארו ונתנה לו נשיקה קולנית על פיו. "ואתה מריח מהסקס שאנחנו צריכים לעשות."

סלואן, על הקרקע, חיקתה התקף הקאה. זרקתי הצידה את הדלי והושטתי לה יד.

היא בחנה אותה לרגע ארוך מדי, אז התכופתי והרמתי אותה על רגליה.

ידיה מכוסות הכפפות תפסו את זרועותיי כשייצבה את עצמה. היא עדיין צחקה. פניה המקסימות הביעו שמחה. מקרוב, התמקדתי בכתם הכהה יותר של הירוק סביב קשתית עינה השמאלית.

"לא לתוך החולצה שלי," צווחה נעמי מאחורי הטנדר.

"כדאי מאוד שהשיגועים שלכם לא יהרסו לי את המגפיים," התלונן סטף, מסתכל בכפות רגליו.

סלואן חייכה, עיניה בהירות וצלולות, צבען ירוק ברקת.
 "את לא שיכורה," ציינתי.

"אף אחד מאיתנו לא שיכור. זה השלג. הוא הופך אותנו לילדים בכיתה ד'. קח דוגמה," היא אמרה ונופפה לעברי זוג כפפות אדומות.
 "מתי בפעם האחרונה עשית משהו לא מכובד כמו לשחק בשלג?"
 "אפשר להוציא את האיש מנוקמאאוט אבל אי אפשר להוציא את נוקמאאוט מהאיש," התברחתי.

היא קימטה את מצחה. "חכה. שכחתי. אני עוד פעם כועסת עליך."
 "על שנינו, אני חושב שככה זה בדרך כלל," אמרתי ביובש.
 היא התכופפה והרימה את פיפר המלוכלכת, שתצטרך סוודר חדש כי הנוכחי היה מכוסה בגושי שלג. "אני כועסת ב**מיוחד** כי הלשנת עליי לנעמי כשכל מה שרציתי היה ערב שקט לבד בבית."
 "כמו שאת רואה, גם אני סובל מההשלכות של מעשי," אמרתי, מחווה לכיוונם של נוקס ונאש.

סלואן קברה את פניה בפרוותה הרטובה והמדובללת של פיפר.
 "מאיזושהי סיבה מגוחכת, נעמי חשבה שגם את המלשן לא צריך להשאיר לבד הלילה. הסבל שלי כמעט שווה את זה בדיעה שאתה צריך לארח את החברים שלך במקום לגלות איך להעלות את מחירי התרופות נגד לחץ דם או מה שאתה לא עושה כדי לשעשע את עצמך."
 "אני משעשע את עצמי בצפיית בינג' ב־Ted Lasso ובעידוד של רופרט הנבל."

סלואן ניסתה לכבוש את צחוקה ונכשלה. "לעזאזל."
 זה היה ריגוש מוצלח יותר מכל מה שחוויתי בזמן האחרון. זה היה מעורר רחמים.

"חכו רגע. השניים האלה באמת מתייכסם זה לזה?" שאלה לינה.
 "אלוהים. זה נס סערת השלג," אמר סטף, מצטלב בזמן שג'רמיה הניח זרוע סביב מותניו.

"כדאי שאתקשר לתחנה ואברר אם איזה אסטרוואיד עומד לפגוע בנו," התברח נאש.

"אני לא אוהב את זה," אמר נוקס, שולח לעברי מבט מושלג ומרושע.

"אני מתה על זה," התעקשה נעמי, משלבת את זרועה בזרועו. "חה חה, אנשים, אתם קורעים מצחוק," אמרה סלואן, צועדת לאחור במכוון. היא הפנתה את גבה אליי ולקחה איתה את ההרגשה החמימה הזאת.

נוקס ונאש התעקשו להישאר לישון אצלי, אחרי שהבנות החרומו את הכלבים ולקחו אותם איתן לבית הסמוך לשארית הלילה. הייתה שעת חצות. נוקס שכב מעולף על המיטה בחדר השינה, שהייתה שייכת פעם לילד, ואילו נאש נרדם על המיטה המתקפלת במשרד שלי.

על סמך הפרידות הארוכות והנרגשות שחלקו עם נעמי ולינה, ניתן היה לחשוב שהם עומדים לצאת למלחמה.

מה היה באהבה שהפך גברים לסמרטוטים אידיוטים? ראיתי בעצמי בר מזל שלפחות זה לא צריך להטריד אותי. הפניתי את תשומת ליבי בחזרה לדוחות הכלכליים שלפניי. הפלטפורמה הדיגיטלית לגיוס הכספים תהווה תוספת מעניינת ל'אימפריית הרשע' שלי. שמרתי את הרשימות שלי בענן ושיגרתי אימייל לעוזרת שלי כדי שתוסיף ליומן שלי פגישה עם השותפים ליוזמה.

הסרתי את משקפיי ושפשפתי את עיניי המטושטשות בשתי ידיי. רציתי ללכת לישון. להיסחף מותש לתוך שינה חסרת חלומות. אבל לא יכולתי. עדיין לא. לא כשאורות חדר השינה של סלואן עדיין דולקים, זוהרים באור חם ומוזהב, כמו מגדלור, כשהשלג ממשיך לרדת.

לדעתי, ההרגל לא ללכת למיטה עד שהאורות בחדרה של סלואן החשיכו, היה גרוע יותר מעישון. זו הייתה אובססיה שלא תרמה לי דבר, בהתחשב בכך שהאישה הייתה תולעת ספרים שקראה עד אחרי

חצות ברוב הלילות. הצצתי בחזרה לעותק שלי, של ספריית חצות, המונח ליד מרפקי, ותהיתי אם זה יהיה עוד דבר שאוותר עליו ברגע שסוף־סוף אמכור את הבית הזה.

הייתי מעורר רחמים, חולק בחשאי את הזמן שלפני השינה, כאילו התיאום של כיבוי האורות בינינו מביח לי איכשהו שהיא מוגנת. ככל שאמכור את הבית הזה ואקטע את הקשרים בינינו מהר יותר, שנינו נוכל לצאת לחופשי.

האורות בחצר האחורית של סלואן האירו את ארץ הפלאות החורפית, והייתי ככוננת מלאה כשרכנתי קדימה והצצתי מהחלון. הינה היא.

היא החליפה לפיג'מה אחרת, ומעליה לבשה מעיל כהה וגדול ומגפי שלג אדומים בוהקים. התבוננתי בה כשיצאה אל החצר מכוונת מטרה, מייחל לכך שתעצור לפני שיצאה מטווח הראייה שלי מאחורי מקבץ הצמחים.

התרוממתי ממקומי ועצרתי את נשימתי. היא נעצרה, עדיין בטווח ראייה, ואני נרגעתי.

סלואן הטתה את ראשה לשמיים ופרשה את זרועותיה לרווחה. ואז הלכה לאחור, נופלת על גבה. שרירי התכווצו מיד, מוכנים לרוץ מטה ומחוץ לדלת עד שהבנתי שהיא זזה. זרועותיה ורגליה נעו ישרות, מזיזות את השלג. פנימה והחוצה. פנימה והחוצה.

התבוננתי מרותק כשסלואן וולטון יצרה מלאך שלג. הצמדתי את כף ידי לזכוכית הצוננת.

שמור על הבנות שלי. שמעתי את מילותיו של סיימון באותה בהירות כאילו אמר אותן בקול.

זו לא הייתה אשמתי. הוא לא ידע מה ההשפעה שיש לבת שלו עליי. עד כמה היא מסוכנת בשבילי. עד כמה קטלני אני עלול להיות בשבילה.

היא ישבה עכשיו, ראשה נוטה לאחור. תהיתי אם גם היא חושבת על סיימון. אם היה זה עוד חוט שחיבר בינינו בצורה לא הוגנת. ברגע של חולשה, הרמתי את ידי לחלון ועקבתי באצבעותיי על הזכוכית אחר דמותה.

ראיתי את זה לפניה, האור הכתום המרוחק בשמיים. כוכב נופל.
סלואן הביאה את ידה אל פניה. ואז ישבה שם, בלי תזוזה.
לפתע היא זזה, כאילו מאסה בחוסר התזוזה שלה עצמה. התבוננתי
מרותק כשהתרוממה בזהירות על רגליה לפני שהתרחקה מיצירת
השלג שלה.

כשירדה על מותניה, בהתה במלאך השלג והנהנה. ואז נשאה את
עיניה למעלה. הפעם לא אל השמיים, אלא היישר אליי.
מנורת השולחן שלי הייתה כבויה. אין מצב שהיא יכולה לראות
אותי דרך החלון, אמרתי לעצמי כשהרחקתי את ידי מהזכוכית. ועם
זאת, עמדתי בצללים וצפיתי בה בווהה בחלוני.

אחרי רגע מייסר, היא הסבה את מבטה וחזרה באיטיות אל ביתה.
רק לאחר שנעלמה מטווח הראייה שלי והאורות בחדר השינה שלה
כבו סוף-סוף הבנתי משהו.
היא לבשה את המעיל שלי.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן